

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΩΝ

ΔΩΡΕΑΝ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 28
www.koinonikikainotomia.gr

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020

ΕΚΔΟΤΗΣ: Μ.Κ.Ο. «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ»
Υπεύθ. Σύνταξης: Δημ. Ηλιάκης, τηλ. 6974322338

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ 31 ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ 31 ΗΜΕΡΕΣ

Από την ιδέα στην καινοτομία της κοινωνίας

Πέρα από τις βαρυσήμαντες δηλώσεις, εξαγγελίες και προτροπές, επιστημόνων και δη Πανεπιστημιακών, αλλά και πολιτικών, «να ασχοληθούν οι εργαζόμενοι με την καινοτομία» (που θα φέρει νέα προϊόντα και περισσότερα χρήματα) θα πρέπει να προσγειώσουμε τις σκέψεις μας στο τι είναι η Καινοτομία.

Σίγουρα η καινοτομία Δεν είναι εφεύρεση. Διότι: **Εφεύρεση** είναι μια νέα ιδέα, μία επινόηση, με την εφαρμογή της οποίας δημιουργείται ένα νέο προϊόν ή μια νέα υπηρεσία που δεν υπήρχε.

Ενώ Καινοτομία είναι να κάνουμε σήμερα κάτι με έναν τρόπο που είναι καλύτερος από τον τρόπο που χρησιμοποιούσαμε μέχρι χθες.

Όλοι όμως προτρέπουν τους παραγωγούς και δημιουργούς προϊόντων να καινοτομούν δηλαδή με διαφορετικούς τρόπους και διαδικασίες να παρουσιάζουν στην κοινωνία νέα αναγκαία και εμπορεύ-

σιμα προϊόντα για να αυξάνεται έτσι ο πλούτος της κοινωνίας. ΚΑΙ ΑΥΤΟ είναι σωστό και απαραίτητο ΑΛΛΑ είναι το μισό.

Είναι το μισό γιατί οι μηχανισμοί με τους οποίους λειτουργεί η Κοινωνία και η Αγορά (ως μέρος της κοινωνίας) θα πρέπει να ανταποκρίνονται σε καινοτόμες ιδέες και πράξεις και να προσαρμόζονται σε μία εξελισσόμενη δημιουργικά λειτουργία.

Αυτή λοιπόν την εξέλιξη έχουν υποχρέωση να διεκδικούν οι πολίτες μιας κοινωνίας, γιατί αυτοί οι ίδιοι γνωρίζουν τον τρόπο που λειτουργούν στην λεπτομέρειά τους οι μηχανισμοί του κοινωνικού συστήματος και γνωρίζουν πού και πότε μπλοκάρει εις βάρος κάποιων πολιτών ή γνωρίζουν και τα αρνητικά αποτελέσματα του κάθε κοινωνικού μηχανισμού που συνήθως επιβάλλουν οι Νομοθέτες-Βουλευτές, συχνότατα άσχετοι από τα θέματα που νομοθετούν

και εξαιτίας της άγνοιάς τους παρεμβαίνουν με υστεροβουλία αλλά με δεξιολογία τα πάσης φύσεως συμφέροντα, για δικό τους όφελος.

Αυτή λοιπόν την τόσο χρήσιμη και απαραίτητη κοινωνική Καινοτομία μόνο οι πολίτες που γνωρίζουν και βιώνουν το αντικείμενό τους μπορούν να φέρουν με προτάσεις τους, που βελτιώνουν χωρίς να βλάπτουν μέρος ή το όλον της κοινωνίας.

Μα θα αναφωνήσουμε: ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΕΙ; **Οι** ισχυροί επιβάλλουν τους μηχανισμούς της κοινωνίας.

ΝΑΙ αλλά αυτό που θέλει η κοινωνία και επιμένει σε αυτό δημόσια, καταντά ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ για να γίνει.

Χρειάζεται για το κάθε πρόγραμμα ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ.

Στο τέλος θα καθιερωθεί.

Εφημ. Κοινωνική Καινοτομία

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΑ ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Είναι γνωστό ότι η επανάληψη είναι η μητέρα της Σοφίας. Γράφοντας τις σημειώσεις αυτές δεν έχουμε αποκλειστικό σκοπό να αναφέρουμε και πάλι, το ότι πάρα πολλοί συμπολίτες μας θέλουν να αποδώσουν περισσότερα και έχουν άποψη και προτείνουν και καλύτερα πράγματα.

Συνήθως δεν ακούγονται καθόλου, αλλά και αν τους δοθεί η ευκαιρία να ακουστούν προτείνοντας κάτι, δεν παίρνουν καμία απάντηση έστω και αρνητική.

Πολύ όμως σημαντικότερο είναι όταν θέλουν να κάνουν περισσότερα πράγματα για το κοινό καλό και θέλουν να δραστηριοποιηθούν περισσότερο, όχι μόνο δεν υποστηρίζονται, αλλά βρίσκουν ένα τοίχο της γραφειοκρατίας, την αδιαφορία των διοικούντων και την εχθρότητα αυτών που δεν θέλουν να κάνουν τίποτα περισσότερο από τα απαραίτητα.

Και στο τέλος, τους καθιερώνουν ως γραφικούς, με επακόλουθο να κουράζονται και να απογοητευτούνται.

Δεν χρειάζεται να αναρωτηθούμε αν οι πολίτες αυτοί είναι περισσότερο κοινωνικοί ή πατριώτες ή αλληλέγγυοι ή τους αρέσει η δημιουργία του καλύτερου περισσότερο από άλλους.

Είναι έμφυτο σε κάποιους ανθρώπους να θέλουν και να τολμούν, να σκέπτονται και να πράττουν για το καινούργιο, το καλύτερο, το δημιουργικό όσο και αν περιέχει αυτό μία περισσότερη προσπάθεια ή και αμφιβολία.

Υπάρχουν όμως αυτοί οι άνθρωποι και είναι αρκετοί, μέσα στην κοινωνία.

Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι κάνουν το καθήκον τους για ένα καλύτερο αύριο και είναι ακριβώς αυτοί τους οποίους αδικεί το σύστημα.

Γι' αυτούς τους ανθρώπους θα εξηγήσουμε μερικά πράγματα και αυτούς τους ανθρώπους θέλουμε να καλέσουμε για να σμιξουμε για να υποστηρίξουμε όλοι μαζί το διαφορετικό καλύτερο αύριο.

Μα θα μας πουν, γιατί οι υπόλοιποι πολίτες δεν θέλουν αυτό το διαφορετικό καλύτερο αύριο;

Ναι, πολλοί δεν θέλουν να αλλάξουν στο ελάχιστο τα πράγματα, διότι είναι αυτοί που έχουν ικανοποιηθεί με οποιονδήποτε τρόπο, από το υπάρχον σύστημα.

Και, πάλι, να είναι άλλοι πολλοί που αν και δεν έχουν ευνοηθεί από το υπάρχον σύστημα φοβούνται την όποια αλλαγή του (μήπως χάσουν και τα λίγα που κατέχουν).

Και πάλι, να είναι επίσης άλλοι πολλοί που το υπάρχον σύστημα τους δίνει ελπίδες οι οποίες και αν σιγά-σιγά και εν μέρει υλοποιηθούν, μέχρι τότε έχει χειροτερέψει η κατάσταση τους και μετά χρειάζονται να τους υποσχεθούν νέες ελπίδες.

Για να προσωποήσουμε το σύστημα είναι αυτοί οι ίδιοι οι πολιτικοί που το κτίζουν με τους νόμους που ψηφίζουν και μάλιστα όχι μόνο χωρίς να τους διαβάσουν, αλλά και χωρίς να μελετήσουν (αν τους διαβάσουν) τις επιπτώσεις τις αρνητικές και θετικές που θα έχουν σε όλους ή σε τμήματα των πολιτών.

Αφού οι ίδιοι κτίζουν το σύστημα είναι οι τελευταίοι που θα ήθελαν όχι να το χαλάσουν, αλλά ούτε καν να το τροποποιήσουν.

Και αυτό το σύστημα με τους χιλιάδες νόμους, διατάγματα και εγκυκλίους γίνεται ένας λαβύρινθος μέσα στον οποίο χάνονται οι πολίτες και οι ίδιοι οι δημιουργοί του και στο ξέφωτο βγαίνουν μόνο αυτοί που κρατούν το ΜΙΤΟ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ.

Απευθύνομαι όμως στους πολίτες που κάνουν ή

που θέλουν να κάνουν το καθήκον τους για την οικογένειά τους, την κοινωνία τους και την πατρίδα τους.

Μην φεύγετε από τη ζωή αυτή στενοχωρημένοι και απογοητευμένοι ότι δεν μπορέσατε να προσφέρετε στους συνανθρώπους σας, στον εαυτό σας και την οικογένειά σας αυτά που μπορούσατε και τα θεωρούσατε καλά αγαθά για όλους.

Μερικοί καταφέρνουν ίσως λόγω καλών ευκαιριών και προσφέρουν καλά πράγματα, αλλά γίνονται αποδεκτά όσα μπορεί να δεχτεί το σύστημα και οι εξουσιαστές του, ως χρήσιμα για αυτούς και όχι για τους πολίτες. Ας αντιληφθούμε ότι το σύστημα λειτουργεί με μηχανισμούς αποδεκτούς από την κοινωνία, αλλά αποτελεσματικούς για συγκεκριμένους πολίτες, δηλαδή τους οπαδούς του. Δεν λειτουργούν οι μηχανισμοί αντικειμενικά για όλους.

Όμως άνθρωποι πολίτες αυτοί (και μάλιστα πάντα μειοψηφία), άνθρωποι πολίτες και οι άλλοι που κάνουν το καθήκον τους (και μάλιστα πάντα η πλειοψηφία).

Ε λοιπόν, είναι ταπεινωτικό να μην μπορούν να συνεννοηθούν να βρεθούν μεταξύ τους οι άνθρωποι του κοινωνικού καθήκοντος για να δημιουργήσουν μια καλύτερη κοινωνία.

Το εμπόδιό τους το μεγάλο είναι τα πολιτικά κόμματα που δέχονται να συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες, όπου νόμιμα και αντιδημοκρατικά κυβερνά η μειοψηφία (με απίστευτες δικαιολογίες).

Αλλά Δημοκρατία δεν είναι μόνο τα κόμματα.

Μιλάτε και Γράφτετε συνέχεια για κάθε θέμα και κάθε σκέψη σας και μάλιστα Δημόσια.

Έτσι θα γνωριστείτε και τότε θα βρεθείτε και τότε θα ακουστείτε

Δημήτρης Ηλιάκης

Κράτος και στρατιωτική θητεία

Όσον και να είναι ενοχλητική (για κάποιους και εξοργιστική) η άρνηση στράτευσης, αξίζει να προσέξουμε δύο κρίσιμες πτυχές του θέματος: πρώτον ότι η κατά τα πρόσφατα χρόνια εξάπλωση του επαγγελματισμού στις ένοπλες δυνάμεις, με την αποδοχή υπαξιωματικών και οπλιτών μακράς κατατάξεως εκπέμπε έμμεσα το μήνυμα του "άλλου τρόπου στελέχωσης" των ενόπλων δυνάμεων, αντί της παλιότερα δεδομένης ως μοναδικού τρόπου, γενικής υποχρεωτικής στράτευσης ενώ και η (για λόγους που δεν είναι της παρούσης, αλλά είναι ενεργοί) μείωση της αίγλης που είχαν παλιότερα στην κοινωνία οι στρατιωτικοί έχουν σιγά-σιγά καταστήσει ολιγότερο φιλική την σκέψη της στρατιωτικής θητείας σε πολύ ευρύτερα κοινωνικά στρώματα. Δεύτερον αυτή η απροθυμία στράτευσης έδινε και δίνει πάντα επιχειρήματα εύκολου προσεταιρισμού και προσηλυτισμού σε πόλους γενικότερης αντικοινωνικής και ανθελληνικής δραστηριοποίησης, που εκμεταλλεύονται στο έπακρο τις παραπάνω δεδομένες εξελίξεις.

Ίσως λοιπόν είναι χρήσιμο και σκόπιμο να διαχωρι-

σθει η στρατιωτική θητεία σε "ένοπλη" και "μη ένοπλη" (έντιμη και αξιοπρεπή) υπηρεσία σε στρατιωτικά σώματα ή σε Σώματα Ασφαλείας, ή ακόμη και σε διοικητικές υπηρεσίες του ευρύτερου δημόσιου τομέα (όπως κάποτε οι "stagiers")· έτσι θα εξαλειφθεί και το κίνητρο αλλά και το άλλοθι της φυγοστρατίας, η οποία δυστυχώς τα τελευταία είκοσι – τριάντα χρόνια όχι απλώς έχει απίστευτα εξαπλωθεί, αλλά και κρύβεται πίσω από μίαν ατιμωτική και απαξιωτική μεθόδευση δήθεν "ανικανότητας (I5)". Περαιτέρω, αντί του υποχρεωτικού χαρακτήρα με ποινικές και άλλες αρνητικές συνέπειες, ίσως θα ήταν καλό να προβλέπονται κίνητρα γ' αυτήν και όχι κυρώσεις για όσους την αρνούνται ή την αποφεύγουν· π.χ. σε όσους υπηρετούν οποιαδήποτε "ένοπλη" ή "μη ένοπλη" υπηρεσία σε στρατιωτικά σώματα ή και οπουδήποτε αλλού, να παρέχεται κάποια προτεραιότητα για διορισμό σε κρατικές υπηρεσίες ή και διαβάθμιση "μοριοδοτήσεως" για τοποθέτηση κατοπιν σε "περιζήτητες" παρόμοιες θέσεις του ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Κράτος και φορολογία

Οι εμπειρίες μας, καθιστούν σαφές ότι απαιτείται μια επαναθεώρηση όλου του φορολογικού συστήματος υπό το πρίσμα και των αρχών της ανταποδοτικότητας και της αναλογικότητας. Συνήθως ή πάντοτε, εκκινούμε από την παραδοχή ότι κατά τεκμήριον η φορολόγηση από το κράτος αποβλέπει σε κάλυψη κοινωφελών δράσεων και αποβαίνει εξορισμού υπέρ των πολιτών· όμως αυτό από πούθενά δεν προκύπτει στην πράξη, αντίθετα απλώς παραμένει μόνον το κυρίως ζητούμενο. Αλλά πρέπει να γίνει επί τέλους αληθινό απόλυτο μέτρο και πρόταγμα η αναλογικότητα μεταξύ φορολογικής εισπραξής και ευεργετικής κρατικής δράσης. Και κανείς έντιμος συζητητής δεν μπορεί να υποστηρίξει σοβαρά ότι η κυβερνητική ευεργετική δράση υπέρ της κοινωνίας είναι ανάλογη της φορολογικής επιβάρυνσης των πολιτών. Όταν μάλιστα απερίφραστα λέγεται ότι υπερφορολογούνται εσκεμμένως τα μεσαία κατηγορία εισοδήματα, επειδή ευκολότερα συλλαμβάνεται σε αυτά οποιοσδήποτε φόρος· όταν γνωρίζουμε ότι δεν γίνεται (διότι προφανώς δεν μπορεί εύκολα να γίνει) διάκριση στην απόλαυση των κρατικών παροχών μεταξύ συνεπών φορολογουμένων και κακοπληρωτών ή και υπότροπων φοροκλεπτών. Λαμβάνοντας εξ άλλου ως βάση το γεγονός ότι οι φόροι εισπράττονται προκειμένου το εισπράττον Κράτος ("Δημόσιο") να

αποδώσει ένα ανάλογο, ισόποσο θα λέγαμε έργο, δεν νοείται δίκαια και ηθική, θεμιτή υπέρβαση στην εισπραξη του απολύτως αναγκαίου φόρου, δεν δικαιολογείται συγκέντρωση φορολογικών εσόδων πέραν των ποσών που παρέχουν αντίστοιχα έργα· εισπράττεται φόρος x και αποδίδονται δημόσια έργα και δημόσιες παροχές συνολικού ύψους x . Καμιά δικαιολογία δεν επιτρέπει την εισπραξη φόρων ύψους $5x$ και απόδοση παροχών και δημοσίων έργων από το κράτος προς τους πολίτες μικρότερης αξίας (π.χ. $2x$)· η δημιουργία ενός εύλογου αποθεματικού είναι θεμιτή και αυτονόητη, αλλά και αυτό πρέπει να γίνεται με απόλυτη φειδώ και σε μέτρα που δεν θα καθιστούν ανισοσκελή τα δύο μέρη (εισπραττομένων φόρων προς αποδιδόμενες κρατικές παροχές) και θα καταλήγουν σε αδικαιολόγητη και στείρα υπερφορολόγηση. Επομένως νομίζω ότι, θα πρέπει να τίθεται ως βάση των όποιων φορολογικών επιβαρύνσεων η ακόλουθη ουσιαστική και θεμελιακή παραδοχή: «η φορολόγηση είναι πάντα νομίμως αυθαιρετή, ενώ κατά το μέρος που δεν διαπιστώνεται και δεν δικαιολογείται η αντιστοιχία ανάμεσα στα φορολογικώς εισπράττομενα από τους πολίτες προς τα παρεχόμενα σε αυτούς από το κράτος, είναι ανήθικη».

Τεράστια θέματα // κεφάλαια βεβαίως και χρήζουν όλα πολλής και προσεκτικής επεξεργασίας.

ΕΠΩΝΥΜΩΣ

Κράτος Δικαίου...

Δύο εύχες λέξεις που καθημερινά γίνονται viral από τα Μ.Μ.Ε. που τις επικαλούνται για να τονίσουν τη μεγάλη σημασία που παίζουν σε ένα ευνομούμενο κράτος.

Στη χώρα μας δε, είναι το μεγάλο ζητούμενο, από την ίδρυσή του το 1928. Ποτέ η «Ψωροκώστανα» δεν απέκτησε κράτος δικαίου. Τη βασική προϋπόθεση, για την ισονομία και ισοπολιτεία, που είναι οι στυλοβάτες της δημοκρατίας. Το γιατί δεν απέκτησε, είναι ηλιού φαινότορον. Το ότι οι τότε τσιφλικάδες και οι νυν κατέχοντες δεν το θέλουν, γιατί το κράτος το θεωρούν βλαέτι τους.

Εδώ γεννάται και το ερώτημα. Τι κάνουν αυτοί που είναι οι θεματοφύλακες του κράτους δικαίου; Που δεν είναι άλλοι από τους κρατικούς λειτουργούς, τη δικαιοσύνη και τα Σώματα Ασφαλείας κ.λπ. Όλοι αυτοί είναι υπόχρεοι έναντι στο νόμο να το προασπίζονται και να το διαφυλάττουν εν ονόματι των πολιτών και της δημοκρατίας.

Οι κρατικοί λειτουργοί, που αναρριχώνονται στην πυραμίδα του κρατικού μηχανισμού, συνηθίζεται να επιλέγονται ως κατάλληλοι άνθρωποι για την κατάλληλη θέση. Όσο για την ελληνική δικαιοσύνη, όλοι γνωρίζουν ότι είναι ένας ιστός της αράχνης που τον διαρρηγνύουν τα μεγάλα ζώφια και πιάνονται τα μικρά.

Βέβαια υπάρχουν και εξαιρέσεις. Όταν υπάρχουν άνθρωποι στις μεγάλες βαθμίδες του κρατικού μηχανισμού που μπορούν να σηκώσουν το ανάστημά τους ενάντια στην κρατική αυθαιρεσία. Όλα αυτά έχουν τις συνέπειές τους στους πολίτες αυτής της χώρας. Που μόνιμη επωδός είναι, που να βρεις το δικίο σου σ' αυτήν την πολιτεία...

Παρ' όλα αυτά, μπήκαμε στην Ε.Ε. που τα κράτη της, ψηλά χαμηλά, κάπως σ' αυτό το ζήτημα του κράτους δικαίου είναι καλύτερα από τη δική μας κατάντια. Δεν καταφέραμε όμως να πετύχουμε, κοντά σ' αυτούς, έστω και μια μικρή βελτίωση. Για να αλλάξει το περί δικαίου αίσθημα, πρέπει να το θέλει η πολιτική εξουσία, που θα αφήσει στην άκρη τον εναγκαλισμό της με τον κρατικό μηχανισμό.

Νίκος Καραγιαννάκης

Οι άνθρωποι υπήρξαν στα σπουδαιότερα πράγματα μαθητές των ζώων· της αράχνης στην ύφανση και στη ραπτική, του χελιδονιού στο κτίσιμο σπιτιών και των ωδικών πουλιών, του κύκνου και του αηδονιού στο τραγούδι και μάλιστα με τη μίμηση.

Δημόκριτος

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ

Ποιος έχει δικαίωμα απόκτησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας

Δικαίωμα απόκτησης διπλώματος έχει ο εφευρέτης της ευρεσιτεχνίας. Στην περίπτωση όμως που η εφεύρεση είναι προϊόν συμβατικής σχέσης εργαζόμενου με εργοδότη για την ανάπτυξη εφευρετικής δράσης, τότε ανήκει εξ ολοκλήρου στον εργοδότη. Ακόμα και σε αυτή την περίπτωση βέβαια, εάν η εφεύρεση αποδειχθεί ιδιαίτερως επικερδής, ο εφευρέτης μπορεί να αιτηθεί πρόσθετη εύλογη αμοιβή. Η τρίτη περίπτωση, είναι αυτή της εξαρτημένης εφεύρεσης, αυτής δηλαδή που πραγματοποιείται από εργαζόμενο με χρήση υλικών ή μέσων ή πληροφοριών της επιχείρησης που εργάζεται. Υπό αυτές τις συνθήκες δικαίωμα κατάθεσης διπλώματος έχουν εφευρέτης και επιχείρηση ταυτόχρονα με ποσοστό όμως 60% για τον πρώτο και 40% για τον δεύτερο.

Η διαδικασία χορήγησης Διπλώματος Ευρεσιτεχνίας

Η διαδικασία χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας πραγματοποιείται με τέσσερα βήματα.

- Την κατάθεση της αίτησης στον ΟΒΙ

Η κατάθεση της αίτησης στον ΟΒΙ θα πρέπει να εμπεριέχει το πλήρες όνομα ή την επωνυμία, την εθνικότητα, την κατοικία ή την έδρα και την διεύθυνση του καταθέτη. Επίσης πρέπει να περιλαμβάνεται η περιγραφή της εφεύρεσης, η περιλήψη της καθώς και ο προσδιορισμός μιας ή περισσότερων αξιώσεων. Ως αξιώσεις νοούνται η έκταση και το περιεχόμενο της αιτούμενης προστασίας του καταθέτη. Τέλος συμπληρώνεται το αίτημα χορήγησης διπλώματος ευρεσιτεχνίας. Το τέλος κατάθεσης αίτησης για χορήγηση Διπλώματος Ευρεσιτεχνίας κοστίζει 50 ευρώ ενώ για περαιτέρω των δέκα αξιώσεων καταβάλλεται τέλος 30 ευρώ για κάθε μια.

- Προθεσμία 4 μηνών για τυχόν διορθώσεις ή συμπλήρωση ελλείψεων

Με την κατάθεση της αίτησης δίνεται προθεσμία 4 μηνών για τυχόν διορθώσεις ή συμπλήρωση ελλείψεων από την πλευρά του καταθέτη.

- Έλεγχος για το «νέο» και την εφευρετική δραστηριότητα και η σύνταξη έκθεσης έρευνας

Ο ΟΒΙ στη συνέχεια πραγματοποιεί έλεγχο για το «νέο» και συντάσσεται από εξειδικευμένους επιστήμονες του οργανισμού ή έκθεση έρευνας ανάλογα με τον τομέα που ανήκει η εφεύρεση. Η σύνταξη της έκθεσης έρευνας κοστίζει 300 ευρώ ενώ για την περίπτωση που ο εφευρέτης επιθυμεί έκθεση έρευνας με αιτιολογημένη γνώμη, δηλαδή έκθεση έρευνας που να συνοδεύεται από σχόλια ή συνοπτικές επεξηγηματικές παρατηρήσεις για τα χαρακτηριστικά της εφεύρεσης (το νέο χαρακτήρα της, το εφευρετικό της βήμα και την βιομηχανική εφαρμογή της) το τέλος κοστίζει 800 ευρώ.

- Προθεσμία 3 μηνών για παρατηρήσεις του καταθέτη στην έκθεση έρευνας

Στη συνέχεια η έκθεση έρευνας δίνεται στον καταθέτη με σκοπό να διατυπώσει τυχόν παρατηρήσεις. Κατόπιν συντάσσεται η τελική έκθεση έρευνας ενώ ο εφευρέτης δεν βαρύνεται με επιπρόσθετο τέλος.

- Έκδοση Διπλώματος Ευρεσιτεχνίας

Με την ολοκλήρωση των ανωτέρω διαδικασιών ο οργανισμός εκδίδει το δίπλωμα σε διάστημα 12 ως 18 μηνών. Το τέλος χορήγησης του Διπλώματος ανέρχεται στα 150 ευρώ ενώ τα δικαιώματα που παρέχονται με το Δίπλωμα Ευρεσιτεχνίας διατηρούνται σε ισχύ με την καταβολή αντίστοιχων τελών στον Οργανισμό ετησίως. Τα δύο πρώτα χρόνια είναι δωρεάν ενώ από το τρίτο έτος η διατήρησή του κοστίζει 20 ευρώ και αυξάνει καταλήγοντας στα 1.100 ευρώ για το 20 έτος διατήρησής τους. Πρέπει να σημειωθεί εδώ πως τα τέλη πρέπει να προκαταβάλλονται μέχρι και την γενέθλια ημερομηνία της ευρεσιτεχνίας. Σε αντίθετη περίπτωση ο εφευρέτης διατηρεί το δικαίωμα αποπληρωμής των τελών προσαυξημένα κατά 50% για 6 επιπλέον μήνες. Εάν και μέσα στους έξι αυτούς μήνες δεν καταβάλει το ποσό, η ισχύ του διπλώματος παύει και ο ίδιος εκπίπτει των δικαιωμάτων του. Με την χορήγησή του το δίπλωμα καταχωρείται στο Μητρώο Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και περιλήψη του δημοσιεύεται στο ειδικό δελτίο Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας. Καθ' όλη όμως την διάρκεια του 18μηνου μέχρι και την έκδοσή του διπλώματος η αίτηση είναι απόρρητη.

Κατοχύρωση σε χώρες του εξωτερικού

Ο κάθε δημιουργός μπορεί να υποβάλλει αίτηση κατοχύρωσης ευρεσιτεχνίας σε όσες και όποιες χώρες επιθυμεί. Η επιλογή των χωρών ή και των γεωγραφικών περιοχών είναι μια καθαρά επιχειρηματική απόφαση. Για την διαδικασία μεσολαβεί ο ΟΒΙ, ως γραφείο υποδοχής αιτήσεων, εφόσον συνεργάζεται τόσο με τον παγκόσμιο οργανισμό πνευματικής ιδιοκτησίας WIPO όσο και με τον ευρωπαϊκό γραφείο διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας EPO. Με αυτό τον τρόπο διευκολύνεται η υποβολή αιτήσεων σε περισσότερες από μια χώρες ταυτόχρονα, μειώνοντας το χρόνο εξέτασης και το κόστος υποβολής πολλαπλών αιτήσεων.

Από το ρεπορτάζ προκύπτει πως η διαδικασία κατοχύρωσης από τον συγκεκριμένο οργανισμό είναι εύκολη και φιλική. Στην έδρα του ΟΒΙ στο Μαρούσι, λειτουργεί «Υπηρεσία Μιας Στάσης» με εξειδικευμένο προσωπικό για υποστήριξη των ενδιαφερομένων. Λεπτομέρειες για τη διαδικασία υπάρχουν και στην ιστοσελίδα του www.obl.gr ενώ το κοινό μπορεί να απευθύνει τις ερωτήσεις του στη δωρεάν τηλεφωνική γραμμή 800.11.08.108 που διατηρεί ο οργανισμός. Ο τυπικά απαιτούμενος χρόνος δεν υπερβαίνει τον ενάμιση χρόνο και το συνολικό κόστος ξεκινά από τα 500 ευρώ.

Οφέλη κατοχύρωσης της ευρεσιτεχνίας:

Από την κατοχύρωση και μετά μπορεί ο εφευ-

ρέτης να εκμεταλλευτεί την ευρεσιτεχνία του, είτε παράγοντας ο ίδιος το κατοχυρωμένο προϊόν, είτε μεταβιβάζοντας το δίπλωμα ευρεσιτεχνίας σε ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή παραχωρώντας άδειες εκμετάλλευσης σε τρίτους με το εύλογο σε κάθε περίπτωση τίμημα. Το «άυλο κεφάλαιο» της καινοτομίας μπορεί αρχικά να φαίνεται ότι δεν αποφέρει τα αντίστοιχα οφέλη ή ακόμα ότι κοστίζει ακριβά. Στην πραγματικότητα όμως λόγω της δυνατότητας αφενός για αποκλειστική εκμετάλλευση και παραγωγή και, αφετέρου, της δυνατότητας αδειών εκμετάλλευσης σε τρίτους έναντι τιμήματος, τα οφέλη είναι πολλαπλά. Αξίζει να επιστημονοποιηθεί πως ό,τι χρησιμοποιούμε και μας περιβάλλει στην καθημερινή μας ζωή, μπορεί να είναι -και συνήθως είναι- προϊόν ευρεσιτεχνίας. Οι ευρεσιτεχνίες είναι μέρος της ζωής μας, στον τομέα της υγείας, της διατροφής, της διαβίωσης, της επικοινωνίας, της συγκοινωνίας, της διασκέδασης κ.λ.π., στοχεύουν δε στη διαρκή βελτίωση της ποιότητάς της. Σχεδόν όλα τα γνωστά και μη προϊόντα που χρησιμοποιούμε με καθημερινά, είναι ευρεσιτεχνίες, κατοχυρωμένες είτε σε εθνικό, είτε σε ευρωπαϊκό, είτε σε διεθνές επίπεδο.

Ενδεικτικά παραδείγματα που άφησαν ιστορία

Ενδεικτικά αξίζει να αναφερθούν μερικές ευρεσιτεχνίες οι οποίες στην διάρκεια της ιστορίας αποδείχτηκαν υπέρμετρα προσοδοφόρες.

Post-it

Ενδιαφέρουσα περίπτωση είναι αυτή των επανακολλούμενων χαρτιών για σημειώσεις «post-it». Τα μικρά, κατά κύριο λόγο κίτρινα, χαρτάκια σημειώσεων, γεννήθηκαν από την εταιρεία 3M και κατοχυρώθηκαν σαν πατέντα το 1972. Από τότε μέχρι και σήμερα χρησιμοποιούνται σε τέτοια κλίμακα ώστε να ωθήσουν ακόμα και προγραμματιστές ηλεκτρονικών υπολογιστών να δημιουργήσουν αντίστοιχα προγράμματα που εμφανίζουν στην επιφάνεια εργασίας ένα κίτρινο χαρτάκι για σημειώσεις.

Bic

Μια εξίσου επιτυχημένη ευρεσιτεχνία είναι το γνωστό σε όλους στυλό bic. Ο ιδιοκτήτης του, Μάρσελ Μπιχ, δεν ήταν ο πρώτος που δημιούργησε το στυλό με μπίλια, αλλά αυτός που δημιούργησε το πρώτο αναλώσιμο στυλό με μπίλια σε χαμηλό κόστος. Στην εποχή που οι περισσότεροι χρησιμοποιούσαν πένες για να γράφουν, το στυλό bic γνώρισε τεράστια επιτυχία και πούλησε 21 εκατομμύρια τεμάχια σε όλο τον κόσμο μέσα στα δύο πρώτα χρόνια.

Barbie

Ένα άλλο παράδειγμα ευρεσιτεχνίας με τεράστιο οικονομικό όφελος για τον δημιουργό της είναι αυτό της διάσημης καλλιγραμμής κούκλας Barbie. Μέχρι να δημιουργηθεί οι περισσότερες κούκλες της εποχής αναπαριστούσαν μωρά. Με την κατοχύρωση της το 1959 δεν σημείωσε την αναμενόμενη επιτυχία αλλά από την στιγμή που οι κούκλες προβλήθηκαν στην τηλεόραση, προκάλεσαν φρενιτιδα στα κοριτσάκια τα οποία έσπευσαν στα καταστήματα με τις μαμάδες τους για να τις προμηθευτούν. Εκείνη την χρονιά πουλήθηκαν 350.000 κούκλες, ενώ την επόμενη χρονιά η Mattel εισήχθη στο χρηματιστήριο της Wall Street.

Το ξυραφάκι, ο αναπτήρας, οι πάνες του μωρού και πολλές άλλες εφευρέσεις της καθημερινότητάς μας, αφότου δημιουργήθηκαν κατοχυρώθηκαν και στη συνέχεια δωρίστηκαν στην ανθρωπότητα. Αυτός ακριβώς είναι άλλωστε και ο λόγος που η κατοχύρωση μιας ευρεσιτεχνίας και ταυτόχρονα η οικονομική εκμετάλλευση της από την πλευρά του εφευρέτη, ισχύει για ορισμένο χρονικό διάστημα.

Αντί να δίνουμε πλούτο στα παιδιά μας, καλύτερα να δίνουμε μόρφωση. Οι μορφωμένοι φτωχοί άνθρωποι έχουν περισσότερες ευκαιρίες στη ζωή απ' όσες οι αδαείς πλούσιοι.

ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΙΣ ΑΞΙΕΣ

“ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΧΑΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΤΟΝ ΞΕΜΑΣΚΑΡΩΝΟΥΝ”

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

- Η ταχύτατη προσαρμογή της αγοράς εξασφαλίζει ισορροπία, σταθερότητα και ευημερία.

ΑΝΤΑΜ ΣΜΙΤΗ

- Ο καπιταλισμός προϋποθέτει κέρδη και τα κέρδη προϋποθέτουν εκμετάλλευση. Μπορεί όμως η εκμετάλλευση να παραγάγει σοσιαλισμό; **ΜΑΡΞ**

- Οι κυκλικές κυμάνσεις της οικονομίας επηρεάζονται από το πόσο είναι διατεθειμένοι να ξοδέψουν οι άνθρωποι: Όταν μειώνεται η ζήτηση, προκύπτουν περίοδοι ύφεσης.

ΚΕΥΝΣ

- Μόνο τα άτομα γνωρίζουν πώς να αξιολογούν το κάθε τι και μόνο η αγορά μπορεί να συντονίζει αποτελεσματικά τις προτιμήσεις όλων. Καμία κυβέρνηση δεν είναι δυνατόν να ξέρει περισσότερα από την αγορά.

**ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ ΣΧΟΛΗ
(Λούτβιχ φον Μιζερ Φρίντριχ φον Χάγιεκ)**

- Οι ελεύθερες αγορές και η ατομική ιδιοκτησία θα οδηγήσουν στη μεγιστοποίηση της ευημερίας και σε ελευθερίες για όλους.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΓΟΡΑΣ (Μίλτον Φρίντζα)

- Το κράτος κατέχει τα μέσα παραγωγής και καθορίζει τις τιμές. Οι επιχειρήσεις διοικούνται από τα διευθυντικά τους στελέχη. Θέλει να πάρει τα καλά της ακτημοσύνης και ελεύθερης οικονομίας. Παραμένει κινητήριος δύναμη ο ανταγωνισμός και τα κέρδη.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

- Το κράτος ελέγχει όλο τον μηχανικό εξοπλισμό και τα εργοστάσια και παίρνει όλες τις επενδυτικές αποφάσεις. Οι δυνάμεις της αγοράς δεν παίζουν κανένα ρόλο.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ (από Κουμμουνιστικά Κόμματα)

- Κράτα τους ξένους έξω και τα λεφτά σου μέσα και βεβαιώσου ότι πάντα πουλάς στο εξωτερικό περισσότερο απ' όσα αγοράζεις.

**ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
Εμποροκρατία (Μερκαντιλισμός)**

- Με την κατάργηση των ελέγχων και τον περιορισμό του κράτους, οι επιχειρήσεις θα αναπτύσσονται συνεχώς.

«ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΤΗΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ»

- ΕΛΕΓΞΤΕ το χρήμα και τα υπόλοιπα θα γίνουν από μόνα τους.

«ΜΟΝΕΤΑΡΙΣΜΟΣ»

- Καλό το κεφάλαιο, καλή και η εργασία, αλλά η οικονομική μεγέθυνση απορρέει κυρίως από την ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ.

Θεωρία Νέας Οικονομικής Μεγέθυνσης

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΑΝ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ –ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ-ΣΤΟΧΑΣΤΕΣ

- ΠΟΤΕ ΠΛΟΥΤΗ ΔΕΝ ΑΠΟΧΤΗΘΗΚΑΝ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΜΕΣΑ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

- ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΜΕ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ, ΕΤΣΙ ΩΣΤΕ Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ ΝΑ ΚΕΝΤΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΛΟΥΤΗ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ ΝΑ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥΣ.

ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ

- Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΠΟΛΛΑ ΔΟΥΛΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

- ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΟΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΕΣ ΤΩΝ ΠΛΟΥΣΙΩΝ, ΠΑΡΑ ΟΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

- Η ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗ ΛΟΙΠΟΝ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΟΥΤΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΤΕΤΟΙΕΣ ΔΥΣΧΕΡΕΙΕΣ: ΩΣΤΟΣΟ, ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΑΝ ΕΥΠΡΕΠΙΖΟΤΑΝ ΜΕ ΚΑΛΑ ΗΘΗ ΚΙ ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΟΡΘΩΝ ΝΟΜΩΝ, ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΥΤΕΡΟ. ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ... Η ΙΔΕΑ ΟΤΙ ΑΛΛΟΙ ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ, ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ, ΟΜΟΙΑ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΙΚΙΑΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ, ΟΠΟΥ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΛΙΓΟΤΕΡΟΥΣ... ΓΙΑΤΙ ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ ΚΑΙ Ν' ΑΓΑΠΟΥΝ: Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ «ΠΟΛΙΤΙΚΑ»

- Μη ζητάς να στολίσεις το σώμα σου με κοσμήματα, στόλισε την ψυχή σου με σκέψεις αγνές και καλές συνήθειες.

ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ

- ΑΛΙΜΟΝΟ, πόσο μεγάλη δύναμη έχουν πάντοτε τα χρήματα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

- Νίκησα τον Φίλιππο, επειδή αντιστάθηκα στις δωροδοκίες του. Γιατί όμως ο αγοραστής νικάει εκείνον που πουλάει τον εαυτό του; Έτσι και αυτός που αντιστέκεται στη διαφθορά και αρνιέται να πουληθεί, νικάει τον αγοραστή.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

- Όταν τιμάται μέσα στην πόλη ο πλούτος και οι πλούσιοι, τότε λιγότερο εκτιμώνται η αρετή και οι καλοί. Αυτό είναι φανερό. Ασκείται όμως αυτό που πάντοτε τιμάται, παραμελείται δε το περιφρονούμενο.

ΠΛΑΤΩΝΑΣ

- Χρήματα να' χω ορέγομαι, αλλά ν' αρπάξω απ' άλλον δεν θέλω. Γιατί πληρωμής θα' ρθει ύστερα καιρός. Το βιος που χάρισε ο Θεός στον άνθρωπο, απομένει πάντα σιδεροκέφαλο και βάση έχει γερή: μα' κείνο που ξεδιάντροπα το κυνηγούν, πηγαίνει του κάκου και σα να τραβούν τα κρίματα, βαρεί και δεν προκόβει, γρήγορα οργή τ' ανακατώνει.

ΣΩΛΩΝΑΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Καθώς η αρχαία Ελλάδα, ιδιαίτερα η αρχαία Αθήνα, πέρασε από τη γεωργική φάση της οικονομίας στην Χρηματιστική φάση, όπου το χρήμα κυριάρχησε σ' όλες τις άλλες αξίες, ακριβώς όπως στη νεότερη αστική κοινωνία, οι στοχαστές της παρατήρησαν όλες τις συνέπειες που είχε αυτή η εξέλιξη πάνω στον χαρακτήρα των ανθρώπων. Συνέπειες που βλέπουμε ολοφάνερες και σήμερα: αλλοτρίωση του ανθρώπου από το χρήμα και το εμπόρευμα, μανιακή συσσώρευση πλούτου σου μέσω ασφάλειας, αξιολόγηση των πάντων με βάση το χρήμα, διαφθορά των ανθρώπινων αισθημάτων και σχέσεων κ.α.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ, ΟΠΩΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ, ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΥΜΕ ΠΟΣΟ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΛΑ. ΣΤΙΣ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΕΧΕΙ ΤΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑ ΠΑΛΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΧΘΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΥΛΙΚΗ ΕΥΗΜΕΡΙΑ, ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ.

Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΠΕΡΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ - ΟΡΓΑΝΙΚΗ Η ΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Της **ΜΑΡΙΑΣ ΡΙΤΖΑΛΕΟΥ**

Με την αστικοποίηση να εντείνεται και τον πληθυσμό της Γης συνεχώς να αυξάνεται, ο ΟΗΕ θέτει στο επίκεντρο το αγροδιατροφικό ζήτημα, καθώς ο αριθμός των καλλιεργούμενων στρεμμάτων μειώνεται, ενώ οι ανάγκες μεγαλώνουν. Πώς θα διασφαλιστεί η σίτιση για την ανθρωπότητα του 2050

Στις βασικές προτεραιότητές του θέτει ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών το αγροδιατροφικό ζήτημα, καθώς εντείνεται η αστικοποίηση και οι εκτιμήσεις αναφέρουν ότι ο πληθυσμός της Γης θα φτάσει στα 9,8 δισεκατομμύρια το 2050 – το 2010 ήταν κοντά στα 7 δισεκατομμύρια, ενώ μέχρι το 2030 περίπου 3 δισεκατομμύρια άτομα θα προαχθούν στη μεσαία τάξη, γεγονός που θα δημιουργήσει αυξημένες ανάγκες για κατανάλωση σε κρέας και λαχανικά.

Στην πρόσφατη έρευνα που εκπόνησαν στελέχη του ΟΗΕ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, με τίτλο «Δημιουργώντας ένα βιώσιμο διατροφικό μέλλον», ο βασικός προβληματισμός εστιάζει στις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής που μειώνουν τον αριθμό των καλλιεργούμενων στρεμμάτων, ενώ παράλλη-

λα οι ανάγκες του πληθυσμού αυξάνονται.

Και όλα αυτά ενώ 820 εκατομμύρια άνθρωποι μαστίζονται από την πείνα ή τον υποσιτισμό και αυτοί χρειάζονται πάνω από το 50% του εισοδήματός τους για σίτιση – στην Υποσαχάρια Αφρική το κόστος σίτισης εκτοξεύεται στο 70% του οικογενειακού εισοδήματος και υπολογίζεται ότι ο αριθμός των υποσιτιζόμενων παιδιών έως την ηλικία των 5 χρόνων θα αυξηθεί κατά 20% μέχρι το 2050.

Όπως δείχνει η έκθεση, για να καλυφθούν οι διατροφικές ανάγκες θα απαιτηθεί αύξηση της παραγωγής κατά 50% συγκριτικά με το 2010, που σημαίνει ότι πρέπει να καλλιεργηθούν επιπλέον 593 εκατομμύρια εκτάρια γης, δηλαδή μια εύφορη έκταση περίπου όσο δύο φορές το μέγεθος της Ινδίας.

Η κλιματική αλλαγή ωστόσο δημιουργεί πρόβλημα και σε αυτό το ζήτημα, καθώς οι εκτιμήσεις αναφέρουν πως ειδικά στην Υποσαχάρια Αφρική η καλλιεργήσιμη έκταση αλλά και η καλλιεργητική περίοδος θα μειωθούν έως και 20% μέχρι το 2100, και αυτό θα παρασύρει προς τα πάνω τις τιμές των τροφίμων.

Στροφή στην χορτοφαγία

Με δεδομένο ότι η ανάγκη για ακόμη περισσότερες καλλιέργειες και κτηνοτροφικές μονάδες απαιτεί

υψηλό κόστος παραγωγής για τα μηρυκαστικά ζώα, οι ερευνητές προτείνουν στροφή στη χορτοφαγική διατροφή και υποκατάσταση του κρέατος και του γάλακτος με σιτηρά, λαχανικά, φρούτα και όσπρια.

Στην Ελλάδα το ποσοστό των καταναλωτών που επιλέγουν τη χορτοφαγική διατροφή εξακολουθεί να είναι σε εξαιρετικά χαμηλά επίπεδα και σύμφωνα με την τελευταία έρευνα του Ινστιτούτου Ερευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών (ΙΕΛΚΑ), είναι μόλις στο 3%, όταν σε άλλες χώρες, όπως για παράδειγμα στη Σουηδία, υπερβαίνει το 15% και στην Ινδία το 35%. Στην ίδια έρευνα το 62% των καταναλωτών απαντά ότι έχει αυξήσει την αγορά φρούτων και λαχανικών με στόχο να προστατεύσει την υγεία του αλλά και το περιβάλλον.

Ο Οργανισμός Τροφίμων και Γεωργίας των Ηνωμένων Εθνών (FAO), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και η Επιτροπή των Περιφερειών, αφού επισήμαναν πως η πείνα απειλεί περισσότερα από 800 εκατομμύρια ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη, κάλεσαν τις επιχειρήσεις και τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών να συζητήσουν τον ρόλο της διατροφής, εστιάζοντας στις αλλαγές που έρχονται (παχυσάρκια, κλίμα, ακραία καιρικά φαινόμενα, αστυφιλία κ.ά.) σε τοπικό, εθνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Τόνισαν επίσης πως πρέπει να δοθεί έμφαση στην υγιεινή διατροφή κυρίως των ευπαθών ομάδων, έτσι ώστε ο στόχος της «μηδενικής πείνας» (Zero Hunger) να έχει επιτευχθεί μέχρι το 2030.

Τα τελευταία χρόνια κερδίζουν όλο και περισσότερο έδαφος τα οργανικά τρόφιμα, δηλαδή αυτά που παράγονται από καλλιέργειες ή μονάδες χωρίς τη χρήση τεχνητών χημικών, αντιβιοτικών ή γενετικά τροποποιημένων οργανισμών. Οι αγρότες χρησιμοποιούν φυσικά λιπάσματα ή παρασιτοκτόνα και οι κτηνοτρόφοι δεν χορηγούν στα ζώα που εκτρέφουν αντιβιοτικά ή ορμόνες. Έτσι αυτές οι τροφές, κυρίως τα φρούτα και τα λαχανικά, έχουν μεγαλύτερο αντιοξειδωτικό αποτέλεσμα στον οργανισμό, ενώ το οργανικό γάλα και κρέας μπορεί να περιέχει έως και 50% περισσότερα Ω-3 λιπαρά οξέα. Επίσης είναι νοστιμότερα, καθώς προέρχονται αποκλειστικά και μόνο από τη φύση, ενώ νεότερες έρευνες -που όμως δεν έχουν ακόμη ολοκληρωθεί- υποστηρίζουν πως δεν αποκλείεται να βοηθούν στην ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος των καταναλωτών. Τα οργανικά τρόφιμα διατηρούν την ισορροπία του οικοσυστήματος, αφού δεν περιέχουν χημικά, παρασιτοκτόνα και τοξικά λιπάσματα, που όπως είναι γνωστό μολύνουν το περιβάλλον.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

«Αυτός που έχει τα όπλα έχει και το ψωμί»

Louis Auguste Blanqui

«Άσχημο πράγμα η πείνα. Κι όταν πεινάς δύο πράγματα μπορούν να συμβούν. Ή θα ξυπνήσεις και θα δεις ποιός ευθύνεται για την πείνα σου ή θα παραμείνεις στον λήθαργο που βρισκόσουν πριν πεινάσεις.

Σύντομα οι επιπτώσεις και τα αποτελέσματα των μνημονίων έγιναν νόμοι του Κράτους και μία παγιωμένη πραγματικότητα, είναι εδώ για να μας υπενθυμίσει πόσο αναλώσιμοι είμαστε απέναντι σε αυτούς που κατέχουν τα μέσα και τον πλούτο αλλά και σε αυτούς που ψηφίζονται για να συντηρούν αυτή την αθλιότητα.

Η κρίση και τα μνημόνια δέν έφεραν μόνο την οικονομική καταστροφή. Έκαναν κάτι πολύ χειρότερο. Ταύτισαν το θύτη με το θύμα. Ξέπλυναν τις «αμαρτίες» των αφεντικών και έστρεψαν την κοινή γνώμη στους «κακούς» Γερμανούς.

Κάτω από το ιδεολόγημα του αδικημένου ελληνικού έθνους μας καλούν οι επαγγελματίες πολιτικοί μαζί με τους βιομήχανους και τα μεγάλα αφεντικά να μείνουμε ενωμένοι, για να ξεπεραστεί η κρίση.

Πρώτον. Η κρίση δέν θα ξεπεραστεί ούτε σε 30 χρόνια. Μπορεί να ξεπεραστεί για αυτούς που κέρδιζαν πολλά και τώρα κερδίζουν απλά λιγότερα. Για την πλειοψηφία των εργαζομένων ακόμη και αν η ανεργία φτάσει στο 12% ύστερα από 20 χρόνια, οι μισθοί δέν πρόκειται να είναι πάνω από 300-400 ευρώ το μήνα.

Δεύτερον. Η κρίση δέν επηρεάζει όλους το ίδιο. Αυτοί που κέρδιζαν πολλά και τώρα απλά λιγότερα δέν δικαιούνται να μιλάνε για κρίση και να την συγκρίνουν με την ισοπέδωση του βιοτικού επιπέδου του μέσου εργαζόμενου και άνεργου.

Τρίτον. Την ίδια στιγμή, όλες οι χώρες του

κόσμου είναι χρωμένες. Η συνταγή για να αντιμετωπίσουν την κρίση όλα τα κράτη είναι η ίδια. Ασυλία στους διεφθαρμένες κυβερνήσεις, συνεχόμενη χρηματοδότηση στις τράπεζες, κάλυψη των οφσόν με την ανύπαρκτη φορολογία, σιωπή και συγκάλυψη των μεγάλων σκανδάλων, κρατική υποστήριξη στις μεγάλες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα. Στον αντίποδα για αυτούς που «δέν είχαν μυαλό» ή «ήταν τεμπέληδες» έχουμε την συνεχιζόμενη λιτότητα, τις συνεχείς αυξήσεις των προϊόντων πρώτης ανάγκης, τις απολύσεις, την μαύρη εργασία, τους μισθούς πείνας, τους εκβιασμούς των εισπρακτικών εταιρειών, τους πλειστηριασμούς, τις εξώσεις, τα ανύπαρκτα επιδόματα πρόνοιας, την ελλιπή νοσοκομειακή περίθαλψη, τα ανύπαρκτα δικαιώματα το κυνήγι της εφορίας και των τραπεζών, μιά δικαιοσύνη που κλείνει τα μάτια στους έχοντες αλλά καταδικάζει και τιμωρεί τους μη έχοντες και άλλα...

Είναι φανερό λοιπόν πως το πρόβλημα:

A. είναι παγκόσμιο

B. επηρεάζει κυρίως όλους τους φτωχούς εργαζόμενους ή άνεργους

Γ. Οι πραγματικοί ένοχοι δέν είναι οι κακοί Γερμανοί αλλά το παγκόσμιο οικονομικό-πολιτικό-κοινωνικό σύστημα. Μέρος αυτού του συστήματος αποτελούν σχεδόν όλες οι κυβερνήσεις και αντιπολιτεύσεις του κόσμου. Τα όργανα τους είναι οι διάφοροι οργανισμοί που προστατεύουν το κεφάλαιο και συντηρούν το τεράστιο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα και στα κατώτερα.

Το πιο σημαντικό όμως είναι να καταλάβει ο μέσος φτωχός, ποιός πραγματικά ευθύνεται για την φτώχεια του. Και στη συνέχεια τί οφείλει και τί μπορεί να κάνει για να απαλλάξει τον εαυτό του αλλά και την κοινωνία από την σημερινή και αυριανή δυστοπία. Όλοι είμαστε μέρος της κοινωνίας και οφείλουμε να βρούμε μαζί μία λύση.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ: Όταν το παιδί σου δεν έχει ταλέντο

Η πλειοψηφία των παιδιών δεν έχει μουσικό ταλέντο. Συνήθως το οικογενειακό ή το κοινωνικό περιβάλλον τα σπρώχνει στο ν' ασχοληθούν με την μουσική, κι αν το παιδί δεν έχει το απαραίτητο ταλέντο, όσο επιμένουν να ασχοληθεί με την μουσική το παιδί νιώθει ανίκανο κι άχρηστο...

Από την επιστημονική ομάδα του διατροφολόγου Ευάγγελου Ζουμπανέα και τον καθηγητή Μουσικής Δημήτρη Αρναούτη

Η μουσική είναι η τέχνη του ήχου. Στην σύγχρονη εποχή είναι η τέχνη του ήχου σε συνδυασμό με την τέχνη του λόγου. Το πρώτο μουσικό όργανο στην ιστορία του ανθρώπου ήταν η φωνή του. Και ο πρώτος ήχος που έβγαζε αυτή η φωνή ήταν το κλάμα.

Η μουσική δεν διδάσκεται, υπάρχει μέσα σε κάθε άνθρωπο και κοινωνείται. Βέβαια, αυτό που κοινωνούν οι άνθρωποι δεν είναι πάντα το κλάμα, αλλά οι σκέψεις και τα συναισθήματα κυρίως. Η ανθρώπινη ζωή είναι μια τραγωδία και γι' αυτό επικοινωνούμε με το τραγούδι, με σκοπό την απόλυση των πόνων που προέρχονται απ' αυτήν.

Τώρα, καλώς ή κακώς, έχουμε συνηθίσει να χρησιμοποιούμε δασκάλους μουσικής για να βοηθήσουμε τους νέους ανθρώπους να προσδιορίσουν και να εξελίξουν την μουσική που ενδοχόμενως περιέχουν. Οι δά-

σκαλοι όμως θα πρέπει να μπορούν να ξεχωρίζουν ποιοι άνθρωποι μπορούν όντως να το κάνουν αυτό και ποιοι όχι, κοινώς, ποιοι έχουν ταλέντο και ποιοι όχι. Δεν πρέπει όλα τα παιδιά να «μαθαίνουν» μουσική, παρά μόνο ελάχιστα.

Κι όμως, όλα σχεδόν τα παιδιά «μαθαίνουν» μουσική. Η πλειοψηφία των παιδιών δεν έχει μουσικό ταλέντο. Αφού όμως ήδη το περιβάλλον, οικογενειακό-κοινωνικό, τα έχει σπρώξει στο ν' ασχοληθούν με την μουσική, δεν θα πρέπει να τα αδίκησει κανείς. Το αποτέλεσμα όμως που θα έχει αυτό στην κοινωνική τους ανάπτυξη είναι πολυποικίλο. Συνήθως τους κάνει κακό. Διότι, οι γονείς, μη έχοντας ανακαλύψει την κλίση του παιδιού τους, επιμένουν να ασχοληθεί με την μουσική. Συνήθως το παιδί σταματάει και νιώθει ανίκανο κι άχρηστο. Στις περιπτώσεις που συνεχίζει, «μαθαίνοντας» μουσική έστω και με το ζόρι (λόγω της ανάγκης του «δασκάλου» για να βιοποριστεί ο ίδιος) και με πολλή δουλειά, το αποτέλεσμα είναι... χειρότερο. Διότι ακριβώς έχει διδαχτεί μουσική, πράγμα εντελώς αφύσικο.

Απόδειξη η τεράστια ποσότητα ενήλικων κι επώνυμων ακόμα «μουσικών», που έχουν γεμίσει την κοινωνία με έργο άνευ σημασίας κι οντότητας. Δηλαδή, αυτοί που εκπαιδεύουν την μουσική δεν θα πρέπει να παίρνουν

υπ' όψιν τους μόνο το παιδί, αλλά και την μουσική την ίδια.

Κάτι ίσως θετικό στην εκπαίδευση των ατάλαντων (δηλαδή των περισσότερων) παιδιών, είναι πως η μουσική μπορεί ν' αποτελέσει ένα κίνητρο για την απομάκρυνσή τους από «βλαβερές συνήθειες», και να τους δώσει μια τρόπον τινά «παρηγοριά», (πρόσκαιρη βέβαια) από τα διάφορα προβλήματα τους. Το αποτέλεσμα είναι κάπως καλό, όταν τα ατάλαντα αυτά παιδιά βρίσκονται σε παρέες και μοιράζονται αυτά που έχουν μάθει, κι ανταλλάζουν ψυχολογίες και διαθέσεις, δημιουργώντας παρέες, απαλύνοντας έτσι τους πόνους απ' την τραγωδία της ζωής. Όμως αυτό, συνήθως μετά την εφηβεία, το πολύ, έχει τελειώσει. Με αυτήν την γνώση λοιπόν, οι γονείς, καλό θα είναι να προετοιμάζουν τα παιδιά, πριν τα «πάνε για να μάθουν» μουσική. Ο καθένας με τον τρόπο του.

Η μουσική, στην περίπτωση που διδάσκεται, δεν βοηθάει τα παιδιά να αναπτύξουν ιδιαίτερα την πνευματικότητα τους, διότι πάει κόντρα με τα φυσικά τους χαρίσματα, που θα μπορούσαν, αν οι γονείς και τα ωδεια-μουσικές σχολές, το επέτρεπαν, να αναπτυχθούν, και να κάνουν τα παιδιά να νιώθουν πλήρη κι ευτυχισμένα, απ' την αρχή που θα αφοσιωθούν στο ιδιαίτερο αυτό χάρισμα που κάθε άν-

θρωπος-παιδί, αναμφισβήτητα έχει.

Η μουσική είναι για λίγους ανθρώπους που θα την αναπαράξουν ή θα τη δημιουργήσουν εκ του μη όντος, και για όλους τους ανθρώπους που θα την ακούσουν. Και θα πρέπει να καταργηθεί η φράση «Παιδί μου μάθε μουσική, θα σε βοηθήσει στην κοινωνική και πνευματική σου ανάπτυξη».

Δεν είπαμε βέβαια τίποτα για την συντριπτική μειοψηφία των ανθρώπων που έχουν, από μικροί, ταλέντο στην μουσική. Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα γι' αυτό. Αργά ή γρήγορα, αυτά τα παιδιά θα ζήσουν μέσα στο κλάμα και το γέλιο των μουσικών αρμονιών που ήδη εμπεριέχουν απ' την γέννα τους. Θα εμβαδύνουν, θα χαθούν, θα ανακαλύψουν, θα αυτοπροσδιοριστούν και θα ξεχειλίσουν από τις αβάσταχτες ομορφιές του μεγαλείου της μουσικής, ότι κι αν προστάξει η κοινωνία.

Για όλα τα παιδιά αξίζει η πρώτη γνωριμία με τη μουσική. Αυτό που κυρίως επιβάλλεται, είναι η πρόκληση της διδασκαλίας με εμπνευσμένους δασκάλους που θα ξεχωρίσουν το πηγαίο ταλέντο ώστε αν υπάρχει, να καλλιεργηθεί με τους σωστούς κανόνες που θα εξασφαλίσουν ένα εύφορο μέλλον με τη μουσική στην κοινή πορεία της ζωής του ανθρώπου που γεννήθηκε με τη μουσική μέσα του.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΤΕ ΝΕΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Κάθε επιχείρηση ξεκινάει με μια ιδέα.

Η ανεύρεση όμως της "ιδέας" είναι ίσως από τα δυσκολότερα πράγματα για πολλούς ανθρώπους και κυρίως τους νέους που τώρα κάνουν τα πρώτα τους βήματα στον επαγγελματικό χώρο.

Οι περισσότεροι δεν ξέρουν από πού να ξεκινήσουν. Μπερδεύονται και τελικά βαλτώνουν.

Παρακάτω θα δούμε επτά σημαντικά βήματα που θα σας βοηθήσουν να αναζητήσετε νέες επιχειρηματικές ιδέες.

Συχνά έρχομαι αντιμέτωπος με ερωτήσεις όπως, "...πες μας κάποια ιδέα να ξεκινήσουμε!" ή "...ποια επιχείρηση λείπει από την περιοχή;". Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι έτοιμες λύσεις με εγγύηση επιτυχίας δεν υπάρχουν! Υπάρχουν όμως μερικοί τρόποι που μπορούν να σας βοηθήσουν να κάνετε μια καλή αρχή:

1. Διαλέξτε κάτι που αγαπάτε πραγματικά

Καταρχήν αυτό που θα κάνετε θα πρέπει να το αγαπάτε! Όσο καλή ιδέα και αν είναι, δεν θα πετύχει εάν δεν δείξετε όρεξη και διάθεση για να πετύχει. Το μεγαλύτερο λάθος που κάνουν πολλοί, είναι ότι μπαίνουν σε έναν κλάδο που δεν τους αρέσει πραγματικά και δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον. Στη συνέχεια πιέζονται να τα καταφέρουν αλλά "δεν τους βγαίνει". Χρειάζεται πάθος και ενθουσιασμός για να πετύχετε. Και αν δεν κάνετε κάτι που να σας "τραβάει", δεν θα έχετε ούτε πάθος, ούτε ενθουσιασμό. Διαλέξτε λοιπόν ένα πεδίο το οποίο σας αρέσει να ασχοληθείτε. Κάντε μια επιχείρηση που θα την αγαπήσετε και θα αισθάνεστε ωραία όταν μπαίνετε μέσα το πρωί.

2. Ψάξτε για προβλήματα!

Όσο περίεργο και αν σας ακούγεται, είναι ένας

πολύ καλός τρόπος για να αναζητήσετε νέες ιδέες. Βγείτε έξω και ψάξτε για προβλήματα παντού! Τι προβληματίζει τον κόσμο και τους καταναλωτές; Τι ψάχνει και δεν το βρίσκει; Τι δεν του αρέσει; Εσείς οι ίδιοι τι προβλήματα αντιμετωπίζετε; Μπορείτε να σκεφτείτε ένα προϊόν ή μια υπηρεσία που θα δίνει την λύση; Όπου υπάρχει ένα πρόβλημα, υπάρχει και μια λύση, που σημαίνει ότι υπάρχει και μια ευκαιρία, για να κάνετε την λύση, επιχείρησή!!

3. Θα μπορούσατε να μετατρέψετε το χόμπι σας σε επιχείρηση;

Ίσως στον ελεύθερο χρόνο σας έχετε αποκτήσει ικανότητες και γνώσεις οι οποίες θα μπορούσαν να μετατραπούν σε επιχείρηση. Έχοντας την τεχνογνωσία, κάτι που κάνετε για ευχαρίστηση, θα μπορούσε να σας αποδώσει χρήματα. Πριν μερικούς μήνες, επισκέφθηκε το γραφείο μου μια κυρία όπου στον ελεύθερο χρόνο της και για να χαλαρώσει φτιάχνει μαρμελάδες, γλυκά του κουταλιού, και λικέρ. Σήμερα σκέφτεται να ξεκινήσει την δική της επιχείρηση πουλώντας τα προϊόντα αυτά!

4. Επισκεφθείτε Εμπορικές Εκθέσεις

Οι επισκέψεις σε εκθέσεις της Ελλάδας και του εξωτερικού μπορούν να σας βοηθήσουν σημαντικά. Ίσως δείτε κάποιο προϊόν το οποίο δεν υπάρχει στον τόπο σας και μπορείτε να το φέρετε. Μια υπηρεσία που επίσης δεν υπάρχει και θα μπορούσατε να εφαρμόσετε. Σε κάθε περίπτωση βλέποντας νέα πράγματα, το μυαλό σας θα ανοίξει περισσότερο που σημαίνει ότι μπορεί να σκεφτείτε μια καλή ιδέα!

5. Βρείτε τις νέες τάσεις

Ποια είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν σή-

μερα οι άνθρωποι; Πως ξοδεύουν τα χρήματα τους; Σε ποιες περιοχές πηγαίνουν να ζήσουν; Ποιες υπηρεσίες απαιτούν; Ποια προϊόντα θα χρειαστούν; Τι άλλο θα ήθελαν και δεν το έχουν; Παρακολουθήστε τα νέα, εφημερίδες και περιοδικά. Το internet είναι επίσης μια πολύ καλή πηγή. Επισκεφθείτε web sites εφημερίδων και περιοδικών άλλων χωρών και κυρίως της Αμερικής. Προσπαθήστε να καταγράψετε τις νέες τάσεις, δείτε ποιες ευκαιρίες δημιουργούνται και μπορούν να γίνουν επιτυχημένες επιχειρήσεις.

6. Αντιγράψτε μια ιδέα!

Μια ιδέα δεν είναι απαραίτητο να είναι νέα ή ακόμα και αρχική. Στην πραγματικότητα ελάχιστες επιχειρήσεις είναι βασισμένες σε νέες ιδέες. Παρατηρήστε τι συμβαίνει πέρα από τον τόπο που ζείτε, στις υπόλοιπες περιοχές της Χώρας μας αλλά και στο εξωτερικό. Τι δεν έχουμε και θα μπορούσατε να φέρετε; Ποιες επιχειρήσεις πηγαίνουν καλά στις άλλες περιοχές και εμείς ακόμα δεν έχουμε; Ψάξτε για ήδη επιτυχημένες ιδέες και κάντε την δική σας επιχείρηση.

Ελπίζω έως τώρα να έχετε πάρει μια ιδέα για τον τρόπο που μπορείτε να ξεκινήσετε την αναζήτηση νέων επιχειρηματικών ευκαιριών. Το σημαντικό είναι να υιοθετήσετε τον «τρόπο σκέψης», παρά να ψάχνετε για "έτοιμες λύσεις".

Εάν ακόμα δεν έχετε κάποια ιδέα, δοκιμάστε να ρωτήσετε φίλους, γνωστούς και την οικογένειά σας. Εξαντλήστε όλες τις ιδέες που έχουν. Ρωτήστε τους ξανά και ξανά.

Ακολουθήστε τα βήματα που είδαμε, και σύντομα θα έρθετε πιο κοντά σε μια νέα επιχειρηματική ιδέα!!

Απλές, πρόχειρες σκέψεις για τη Δημοκρατία στην Ελλάδα

▶ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ίσως για μία πρώτη προσέγγιση τού ζητήματος θα βοηθούσε να δούμε τι συμβαίνει σήμερα στην πατρίδα μας, εστιάζοντας πρωτίστως στην εφαρμογή τής “διάκρισης των λειτουργιών”, τού κορυφαίου και θεμελιακού πυλώνα ύπαρξης τής κοινοβουλευτικής – αντιπροσωπευτικής Δημοκρατίας, η οποία υποτίθεται ότι είναι το πολίτευμά μας.

Του ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ*

Ως προς την Δικαστική εξουσία: Η Κυβέρνηση διορίζει την ηγεσία τού Δικαστικού Σώματος και ελέγχει (δια τού Υπουργού Δικαιοσύνης) και πειθαρχικά τούς ανώτατους θεσμικούς εκφραστές τής Δικαιοσύνης, τούς Ανώτατους Δικαστικούς Λειτουργούς: κατ’ αποτέλεσμα η Διοικητική, η Εκτελεστική Λειτουργία ελέγχει ασφικτικά την Δικαιοσύνη, επιβάλλεται στην Δικαστική Λειτουργία, την χειραγωγεί, την καθοδηγεί. Κατά τον τρόπον αυτόν η ανεξαρτησία τής Δικαστικής Λειτουργίας καταλύεται με αντίστοιχη γιγάντωση τής Διοικητικής Λειτουργίας που ασκεί η Κυβέρνηση.

Ως προς το Κοινοβούλιο: είναι κτήμα τής εμπειρίας μας πλέον ότι, εν τοις πράγμασι το Κοινοβούλιο έχει αντικατασταθεί από μία νοσηρή μετάλλαξη αγελικής // κοπαδικής σύναξης πειθίμων όντων, τα οποία ενταταγμένα σε κομματικά μαντριά δρουν μόνο κατά τις οδηγίες τού ποιμενικού συντονιστή. Από την εποχή που τότε εκεί στην δεκαετία τού 1960 κάποιοι βουλευτές επέλεξαν να στηρίξουν κυβέρνηση προερχόμενη από την Βουλή, που ήδη λειτουργούσε, πλην με σύνθεση διαφορετική προηγούμενης, που είχαν οι ίδιοι αρχικά υποστηρίξει, αλλά και ανεπιθύμητη για τον τότε σκοτεινό, σκληρό, κομματικό πυρήνα, ο οποίος ασκούσε εν τοις πράγμασι εμφανώς ή υπογείως την Εξουσία, απαξιώθηκε διαπαντός στην Ελλάδα και κατ’ αποτέλεσμα καταργήθηκε το δικαίωμα τού βουλευτή να ψηφίζει κατά την προσωπική γνώμη του: η επιλογή αυτή συκοφαντήθηκε από τούς ακαταγώνιστους opinion makers τής εποχής εκείνης ως εξ ορισμού διαβλητή “αποστασία”. Από τότε ουσιαστικά η “κατά συνείδηση” ψήφος των βουλευτών καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από την κομματική ψήφο. Απροκάλυπτα ακούγεται ξεκάθαρα και χωρίς ντροπή ότι, θα τεθεί ή δεν θα τεθεί ζήτημα κομματικής πειθαρχίας κατά την ψήφισή εκείνου ή τού άλλου νομοσχεδίου: αντίθετα σε άλλες περιπτώσεις τα κόμματα ορίζουν ότι οι βουλευτές τους θα ψηφίσουν “κατά συνείδηση”, ως εάν η κατά συνείδηση ψήφος βουλευτού να αποτελεί αξιοσημείωτη εξαίρεση!! (Σχετ. «Οι βουλευτές έχουν απεριόριστο το δικαίωμα τής γνώμης και ψήφου κατά συνείδηση», Σ. άρθρο 60 §1). Δυστυχώς το Ελληνικό Κοινοβούλιο τύποις μόνο απαρτίζεται από 300 βουλευτές, ενώ στην πραγματικότητα συντίθεται από κομματικές ομάδες: δεν υπάρχουν βουλευτές, υπάρχουν “ομαδόπουλα”. Δεν υπάρχει ελεύθερη γνώμη, ούτε κατά συνείδηση ψήφος των δηλουμένων ως βουλευτών, αλλά το μόνο που υπάρχει είναι η άποψη τού κομματικού επιτελείου την οποία αυτοί καλούνται να ακολουθήσουν και τού οποίου (κομματικού επιτελείου) υλοποιούν τα σχέδια. Ό,τι θέλει το κόμμα που ασκεί την εξουσία, το μεθοδεύει με τούς κομματικούς υπουργούς του (“εκτελεστική λειτουργία”) και τις προτάσεις που αυτοί προωθούν, τις ψηφίζουν υποχρεωτικά οι βουλευτές τού κόμματος.

Ως προς την “Εκτελεστική” έχουμε κατ’ αρχήν την απάντηση από τα προδιαληφθέντα: Αντί για τις τρεις διακεκριμένες ανεξάρτητες Κρατικές Λειτουργίες, έχουμε στην πραγματικότητα μίαν πανίσχυρη και τελικά ανεξέλεγκτη “Κυβερνητική Υπερεξουσία” δεν έχει νόημα να μιλάμε για τρεις, αφού τη Νομο-

θετική και τη Δικαστική τις καθοδηγεί η Κυβέρνηση. Κατόπιν αυτών είναι περιττό να ονομάζουμε πλέον την Κυβέρνηση φορέα τής Εκτελεστικής Λειτουργίας διότι, ο επιθετικός αυτός προσδιορισμός είναι κενός περιεχομένου: πώς να πούμε ότι “εκτελεί”, τι; μια Κυβέρνηση, η οποία ορίζει και κατευθύνει τα πάντα;; Αν δεν αλλάξει αυτό, είναι ανεδαφικό να μιλάμε για Δημοκρατία.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΕΟΥ:

1) Το άλφα και το ωμέγα (όπως θα λέγαμε) τής Δημοκρατίας, είναι και ας μην θεωρηθεί υπερβολή, η ανεξαρτησία τής Δικαιοσύνης: από αυτήν αρχίζει η διασφάλιση τής λειτουργίας τού Δημοκρατικού πολιτεύματος και σ’ αυτήν καταλήγουν όλα τα ερωτήματα δυσλειτουργίας του: καθ’ όσον η Δικαιοσύνη είναι το μόνον μέσον αποτελεσματικού, λειτουργικού και εποικοδομητικού ελέγ-

Ο Δημάδης ο ρήτορας

Ο Δημάδης ο ρήτορας βγήκε μία φορά λίγο στην Αθήνα, στη σύναξη του λαού κι επειδή δεν τον πολυπρόσεχαν, τους παρακάλεσε να του επιτρέψουν να τους πει ένα μύθο του Αισώπου. Του έδωσαν την άδεια κι άρχισε έτσι: «Η Δήμητρα, ένα χελιδόνι κι ένα χέλι τραβούσαν τον ίδιο δρόμο. Όταν έφτασαν σ’ ένα ποταμό, το χελιδόνι πέταξε, το χέλι βούτηξε στο νεράκι και σταμάτησε. Κι η Δήμητρα; Ρώτησαν οι ακροατές. Θύμωσε μ’ εσάς τους απάντησε, που αφήνετε τις υποθέσεις της πολιτείας κι έχετε το νου σας σε ένα μύθο του Αισώπου».

χου αυτού τούτου τού πολιτεύματος. Και εφ’ όσον σύμφωνα με την γενικά παραδεκτή λογική, έχεις και κατέχεις μόνον ό,τι ελέγχεις, παρέπεται ότι έχουμε Δημοκρατικό πολίτευμα εάν, όταν και εφ’ όσον υφίστανται θεσμικοί μηχανισμοί ελέγχου τής λειτουργίας του: και για το Δημοκρατικό πολίτευμα αυτός ο μηχανισμός ελέγχου λειτουργίας του, που το διατηρεί και το προάγει, είναι η Δικαιοσύνη. Η Δικαιοσύνη ελέγχει. Δεν ελέγχει με την έννοια τής καθοδήγησης και τής ποδηγέτησης, αλλά εξ ορισμού έχει οριστεί να ελέγχει τα συμπτώματα και τα κρούσματα δυσλειτουργίας τού του ιδιωτικού και συναλλακτικού βίου, όσον και τού πολιτικού βίου, τού καθημερινού Δημόσιου βίου: Η Δικαιοσύνη θα ελέγξει την τυχόν αντίθετη προς τις Συνταγματικές Ελευθερίες και γενικότερα τις θεσμικές Συνταγματικές Επιταγές θέσπιση νόμου: είτε νόμου με την γνωστή στενή έννοια που τυχόν ψήφισε η Βουλή, ή Διατάγματος, είτε κανονιστικής Πράξης που εξέδωσε Διοικητική Αρχή. Αυτή είναι, η Δικαιοσύνη, που θα ακυρώσει την τυχόν παράνομη Διοικητική Πράξη ή θα καταγγώσει την ενδεχόμενη αντισυνταγματικότητα κάποιου νόμου και θα τον καταστήσει ανενεργό. Η Δικαιοσύνη θα εξετάσει το κύρος και την ισχύ Δημοσίων Συμβάσεων και των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτές: θα ελέγξει την τήρηση των απαραίτητων τύπων νομιμότητας και εφ’ όσον διαπιστώσει παρέκβαση από αυτούς, παράβαση τής νομιμότητας, θα καταγγώσει την παρανομία, θα επιβάλει τις κυρώσεις, θα καταλογίσει τις όποιες άλλες συνέπειες (ποινικές, διοικητικά πρόστιμα κ.λπ.). Αυτή, η Δικαιοσύνη καλείται να επιληφθεί, να ελέγξει και να θεραπεύσει τις λοιμικές συνέπειες

σε περιπτώσεις διασπάθισης δημοσίου χρήματος, με οποιαδήποτε μορφή: παράνομη εκταμίευση, παράνομη (ή και κάποτε και γενικώς αθέμιτη) συναλλαγής ή ό,τιδήποτε άλλο συναφές. Και είναι πάντα η Δικαιοσύνη εκείνη που θα πρέπει να ελέγξει και τις τυχόν “αταξίες” κυβερνητικών οργάνων (υπουργών, υφυπουργών, γενικών και ειδικών γραμματέων κ.ο.κ.): αντισυνταγματικούς διορισμούς, αδιαφανείς ή ύποπτες διαδικασίες παραχώρησης ειδικών προνομίων ή αποκλειστικών δικαιωμάτων και άλλα παρόμοια περισσότερο ή λιγότερο γνωστά. Επομένως παρέχοντας αυτό το θεσμικό συστατικό στοιχείο στο πολίτευμα, τον εποικοδομητικό έλεγχο, κάνει η Δικαιοσύνη την Δημοκρατία να υπάρχει, καθιστά υποστατό το Δημοκρατικό πολίτευμα, κατά κάποια έννοια “συγκροτεί” το Δημοκρατικό καθεστώς.

Για να μπορεί δε η Δικαιοσύνη να ελέγξει αποτελεσματικά, είναι λογικά αυτονόητο ότι αυτή η ίδια δεν επιτρέπεται να ελέγχεται ούτε άμεσα ούτε έμμεσα από κανένα άλλο κέντρο, αλλά επιβάλλεται να ασκεί την ελεγκτική λειτουργία της ανεξάρτητη και αυτοδιοικούμενη. Και βέβαια κατά λογικώς αναπόδραστη σύνδεση, αυτό εφαρμόζεται και καθίσταται δυνατόν μόνον με την ανεξαρτησία των φυσικών προσώπων τα οποία “την λειτουργούν”, δηλαδή τού λεγομένου “Δικαστικού Σώματος”.

2) Ως προς την Κοινοβουλευτική Αντιπροσωπεία των πολιτών, νομίζω ότι είναι απολύτως αναγκαία η ύπαρξη δύο Αντιπροσωπευτικών Σωμάτων, δρώντων αυτοτελώς και σε συνδυασμό, σε κάποιες δε περιπτώσεις ίσως και από κοινού, σε Κοινή Συνέλευση. Δηλαδή να υπάρχουν και να είναι εφορτισμένες με την Νομοθετική Λειτουργία και τον Έλεγχο τής Κυβέρνησης και γενικώς τής Εκτελεστικής Λειτουργίας:

(α) η “Ανω Βουλή”, ένα “Πανελλήνιον” κατά προτίμηση σύμμικτο, π.χ. κατά τα 3/4 “αιρετόν” και κατά 1/4 ex officio για κάποιους υποτίθεται διακεκριμένους κρατικούς λειτουργούς ή γενικότερα πολίτες: το “αιρετόν” θα μπορούσε να είναι και με έμμεσες εκλογές, καθ’ υπόδειξη μεγάλων συλλογικών φορέων, όπως Ακαδημία, Ανώτατα Δικαστήρια, Πανεπιστήμια, Επιμελητήρια κ.λπ. Αυτό βέβαια θα προϋπέθετε μεταξύ άλλων και αναδιάρθρωση των Επιμελητηρίων, ώστε να μην είναι κομματικές παραφυάδες (π.χ. επαγγελματίας συνδικαλιστής-διοργανωτής απεργιών και άλλων αντικοινωνικών δράσεων είχε αναδειχθεί με διακομματικές συμμαχίες πρόεδρος τού Οικονομικού Επιμελητηρίου, ενώ τα μόνα οικονομικά που είχε επιμεληθεί ήταν τα δικά του και τής κλίκας του) και

(β) Η Κοινή Βουλή, το “Κοινοβούλιον”: Κατά την γνώμη τής μετριότητός μου η παρούσα κομματική κοπαδοποίηση των “βουλευτικών” ομάδων, που έχει εξαφανίσει και αντικαταστήσει τον αυτοβούλως βουλευόμενο Βουλευτή, μόνο με ενιαίο ψηφοδέλτιο κατά τις γενικές εκλογές μπορεί να διορθωθεί. Στην δημοκρατία οι πολίτες καλούμαστε να επιλέξουμε τούς βουλευτές οι οποίοι θα συναπαρτίσουν το Κοινοβούλιο: μπορεί λοιπόν ο κατάλογος των υποψηφίων να είναι ένας και ενιαίος, χωρίς διακεκριμένα κομματικά ψηφοδέλτια: ή άλλως, να μπορεί ο πολίτης να ψηφίζει υποψηφίους περισσότερων κομμάτων. Μόνον έτσι θα ψηφίζονται οι καλύτεροι και θα παύσουν να είναι υποχείρια κάθε “ποιμενικού Γκέκα” που θα τούς κατευθύνει, με την τραγική λογική ότι, “όποιος βγαίνει από το μαντρί, τον τρώει ο λύκος”..

3) Ως προς την Εκτελεστική Λειτουργία, νομίζω ότι το σημαντικότερο είναι ο άρτιος έλεγχός της από τα δύο Αντιπροσωπευτικά Σώματα και βέβαια η αποστασιοποίηση τής από την Δικαστική Λειτουργία, ώστε αυτή να μπορεί να ασκεί το έργο της ανεμπόδια και χωρίς διαβρωτικές παρεμβολές.

Τα μικρά κοινωνικά κινήματα που ξεκίνησαν από την μπλογκόσφαιρα

Γράφει ο **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΤΣΙΜΙΤΑΚΗΣ**

Παρακάτω επιχειρούμε μια σταχυολόγηση των υποθέσεων που άνοιξαν στην μπλογκόσφαιρα, μικρά κινήματα που γεννιούνται την στιγμή που μιλάμε εκεί και αρχίζουν να παίζουν ρόλο στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα της χώρας μας.

<http://G700.blogspot.com>

Αντιγράφοντας αντίστοιχες πρωτοβουλίες από την Ιταλία, οι G700 κατόρθωσαν μέσα από το blog τους σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα να ευαισθητοποιήσουν Μέσα Ενημέρωσης και τους πολίτες γύρω από το θέμα της επισφαλούς εργασίας. «Η νέα γενιά πρέπει να αφυπνιστεί, να αναπτύξει άμεσα τους δικούς της κοινωνικούς στόχους και να αποκτήσει διακριτή ιστορική και πολιτική ταυτότητα. Η «χρυσή» γενιά των μεσηλικών, η οποία κυριαρχεί στην πολιτική και την οικονομία, έχοντας συσσωρεύσει τεράστια προνόμια σε σχέση με τις πραγματικές της δυνατότητες και την εθνική της προσφορά, σύντομα θα αρχίσει να αποσύρεται» αναφέρουν χαρακτηριστικά στο εναρκτήριο μήνυμά τους οι G700 που γνωρίζουν εκπληκτική απήχηση στο Διαδίκτυο και πρόσφατα έγιναν είδηση στο Reuters. Από τα τέλη Φεβρουαρίου ως σήμερα έχει δεχθεί περισσότερες από 40.000 επισκέψεις.

Είναι αδύνατο για έναν άνθρωπο να μάθει αυτά που νομίζει ότι ήδη ξέρει.

<http://katageliess.blogspot.com/>

Εκκολαπτόμενο ανοιχτό μπλογκ καταγγελιών που ξεκίνησε τη λειτουργία του τον Μάιο. Ο καθένας μπορεί να εγγραφεί και να δημοσιεύσει τα καταναλωτικά του παράπονα ή να δημοσιεύσει την καταγγελία του.

<http://www.bloggersrepublic.net/>

Στον πόλεμο του Κοσόβου, όσα δεν πέτυχε ο σερβικός στρατός προσπαθώντας να αμυνθεί από τους βομβαρδισμούς των νατοϊκών δυνάμεων, πέτυχαν οι Σέρβοι γραφιστές. Υιοθετώντας τον στόχο ως σύμβολό τους και φτιάχνοντας γραφικές παραστάσεις που διαδήλωναν τη διαμαρτυρία τους για τον πόλεμο κατάφεραν να ενημερώσουν και να συγκινήσουν τους πολίτες του κόσμου. Η «δημοκρατία των bloggers» είναι άλλη μια νέα πλην φιλόδοξη προσπάθεια Ελλήνων bloggers και γραφιστών που σκοπεύει να τραβήξει τα βλέμματα μας το επόμενο διάστημα. Πρόκειται για τη σύσταση μιας δημιουργικής ομάδας που οργανώνει καμπάνιες με γραφικές παραστάσεις προκειμένου να μιλήσει για την ελευθερία της έκφρασης στο Διαδίκτυο. Στο μέλλον θα μπορούσε να εξελιχθεί στον εικαστικό κορμό οποιουδήποτε κινήματος ξεκινήσει από το Διαδίκτυο.

<http://www.digitalrights.gr/>

Το digital rights είναι ένα wiki, δηλαδή ένα ανοιχτό κείμενο που διαμορφώνεται από τους επισκέπτες του. Φτιάχτηκε από bloggers που επιθυμούσαν να δημιουργήσουν μια διακήρυξη-δικεικτικό πλαίσιο για τα δικαιώματα των χρηστών του Διαδικτύου. Το μανιφέστο τους (που είναι ακόμα υπό ανοιχτή

διαβούλευση με όλους) καταπιάνεται με ζητήματα όπως η ελευθερία της έκφρασης on line, το δικαίωμα στην ιδιωτικότητα, η διαφάνεια στην ηλεκτρονική διακυβέρνηση, τα πνευματικά δικαιώματα κ.ά.

<http://yiothesies.blogspot.com/>

Στο site αυτό αναπτύσσεται μια πρωτοβουλία κάποιων bloggers προκειμένου να αλλάξει ο σκληρός νόμος περί υιοθεσιών. Έχει συγκεντρώσει ήδη πολλά σχόλια αλλά και υπογραφές.

<http://streetpanthers.blogspot.com/>

Οι πάνθηρες των δρόμων δεν ξεκίνησαν από το Internet. Είναι μια παρέα από τη Θεσσαλονίκη που κολλάει αυτοκόλλητα με γαιδάρους σε παράνομα σταθμευμένα οχήματα. Στα blogs όμως βρήκε ακροατήριο και έναν αποτελεσματικό τρόπο διάδοσης των ιδεών της και των αυτοκόλλητων της.

<http://www.podilatistas.blogspot.com/>

Άγνωστο αν ξεκίνησαν στο Διαδίκτυο ή βρέθηκαν εκεί, όμως οι Ποδηλατίστας όπως και οι πάνθηρες των δρόμων έχουν βρει εκεί κοινό για τα αιτήματά τους.

<http://ergasia.blogspot.com/>

Φτιαγμένο από ανέργους ή επισφαλώς εργαζομένους και αφιερωμένο στην εργασία, αυτό το blog λειτουργεί σαν χώρος καταγγελιών και αλληλοενθέρωσης.

<http://logodosia.net/apaxiosi/>

Το blog της καμπάνιας «Φτάνει πια» ενάντια στην κρατική αυθαιρεσία, που λειτούργησε τον περασμένο Μάρτιο πριν ξεσπάσει το κίνημα για την Αμαλία.

Τα blogs των φοιτητικών καταλήψεων:

Θέλετε να μάθετε πού επικοινωνούσαν και πού συντονίζονταν οι φοιτητές τον χειμώνα που μας πέρασε; Στα παρακάτω blog

<http://katalipsirethimnou.blogspot.com/>

<http://www.arthro16.gr/>

<http://katalipsinomikis.blogspot.com/>

<http://katalipsiemme.blogspot.com/>

<http://sykpi07.wordpress.com/>

<http://mmethes.blogspot.com/>

<http://katalipseisemp.wordpress.com/>

Για την Πάρνηθα:

<http://www.cyclist-friends.gr/showthread.php?t=3213>

Φόρουμ συντονισμού των Ελλήνων ποδηλατών. Οργάνωσε τον γύρο της Πάρνηθας με ποδήλατα, προκειμένου να φωτογραφηθούν-τεκμηριωθούν οι καταστροφές.

<http://makeathensgreen.wordpress.com/>

Μια οικολογική πρωτοβουλία για τα προβλήματα της Αθήνας. Γεννήθηκε τις ημέρες των πυρκαγιών και δεν σχετίζεται με καμία προϋπάρχουσα οικολογική ομάδα.

<http://manosnik.blogspot.com/>

Blog ψήφισμα διαμαρτυρίας. Παρέχει τις email διευθύνσεις πολιτικών της κυβέρνησης, της διοίκησης και όλων των κομμάτων και καλεί τους χρήστες του Διαδικτύου να στείλουν διαμαρτυρίες.

<http://anadasosi.blogspot.com/>

Πρωτοβουλία που εκδηλώθηκε δύο μόλις ημέρες μετά την πυρκαγιά της Πάρνηθας με στόχο τη δημιουργία εθελοντικής ομάδας αναδάσωσης και διαμαρτυρίας. Συγκέντρωσε ταχύτατα περισσότερα από 140 σχόλια και πάρα πολλούς επισκέπτες.

Διανοητική εργασία, κοινωνικά κινήματα και έξοδος από την κρίση

Είναι αλήθεια ότι η οικονομική κρίση σε παγκόσμιο αλλά και εθνικό επίπεδο μας έφερε μπροστά σε ένα σωρό ερωτήματα που θαρρείς μας αιφνιδίασαν, όσον αφορά τον εγχώριο προβληματισμό μας, καθώς βιώναμε μακάριοι τη σαπουνόπερα της θορυβώδους και κενής περιεχομένου μεταπολίτευσης.

Έτσι, σήμερα, απέναντι σε μian αληθινή κατάσταση ανάγκης, βρισκόμαστε εντελώς απροετοίμαστοι, όχι μόνο για να αντιμετωπίσουμε τη νέα πραγματικότητα, αλλά κυρίως να την αντιληφθούμε! Αν και η κοινωνία μας έχει ήδη δεχτεί μεγάλες πιέσεις, το πολιτικό σύστημα αδυνατεί εξοργιστικά να απαντήσει με σοβαρότητα στα νέα ερωτήματα που προκύπτουν, μιας και για άλλη μια φορά στη χώρα μας η πολυφωνία εξέπεσε σε ακατάσχετη μπουρδολογία.

Έτσι, κάθε σοβαρή προσπάθεια ανάδειξης και διατύπωσης του προβλήματος, όπως και κάθε συμβολή προς την επίλυσή του, αποτελεί πραγματικό δώρο. Έχουμε επιτακτική ανάγκη να ακούσουμε σοβαρές απόψεις για την κρίση, τα αίτια της και κυρίως για τις δυνατότητες εξόδου από αυτή.

1821 Η ΑΡΧΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ

ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ ΖΗΤΗΣΑΝ ΝΑ
ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΚΑΤΩ
ΑΡΘΡΟ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΟΥΣ ΤΙΣ
ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟ
ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ

Η Ιστορία είναι σαν ένα πελώριο τοπίο. Μπορείς να το σχεδιάσεις με ακρίβεια και πληρότητα, σαν λεπτομερές τοπογραφικό, όπως κάνουν οι ιστορικοί. Μπορείς όμως και να δοκιμάσεις να το ζωγραφίσεις ελεύθερα, όπως θα έκανες για μια θέα που αγαπάς πολύ και θα ήθελες να μοιραστείς με άλλους το ενδιαφέρον και τη σημασία της.

*Εγώ Ρωμηός γεννήθηκα,
Ρωμηός θε να πεθάνω*

Απ' όλους τους διάφορους λαούς που είχαν κάποτε αποτελέσει το Ανατολικό Ρωμαϊκό Κράτος, ένας -οι ελληνόφωνοι ορθόδοξοι- αυτοί, οι Έλληνες, Ρωμηοί ή Γραικοί λοιπόν, θεώρησαν το πάρισμο της Πόλης δική τους απώλεια και δεν έπαψαν να θρηνούν το κράτος που έχασαν και να μνημονεύουν την Πόλη και τους παλαιούς τους Αυτοκράτορες, με τραγούδια, παραμύθια, απεικονίσεις σε ξυλόγλυπτα, σε κεντήματα, σε υφαντά.

Θεωρητικά ο Σουλτάνος θα μπορούσε να εξαφανίσει κάθε κατάλοιπο του Βυζαντίου. Εδώ όμως συναντούσε το μεγάλο εμπόδιο της θρησκείας του, που του απαγόρευε να εξισλαμίσει διά της βίας - αλλά επίσης του απαγόρευε και να φορολογεί βαριά τους μουσουλμάνους. Επομένως αν όλοι οι κατακτημένοι αλλαξοπιστούσαν, τότε ο Σουλτάνος δεν θα είχε ποιον να φορολογήσει.

Γι' αυτούς λοιπόν -και για μερικούς άλλους λόγους- οι Οθωμανοί έδωσαν σε όσους κατακτημένους πίστευαν στη Βίβλο (δηλαδή στους Χριστιανούς και στους Εβραίους) το δικαίωμα να κρατήσουν τη θρησκεία τους, εξαγοράζοντας την άδεια να κρατήσουν και το κεφάλι τους με την πληρωμή ενός φόρου, του κεφαλικού.

Προεστοί

Το τουρκικό σύστημα διοίκησης ήταν τέτοιο ώστε με τον καιρό αναδείχθηκαν μέσα στον υπόδουλο πληθυσμό ορισμένες οικογένειες που κληρονομικά είχαν τα πρωτεία κατά περιοχές -πάντα κάποιο μέλος τους γινόταν Προεστός, με κύρος και επιβολή στους Ρωμηούς και με ορισμένες ευθύνες απέναντι στον Δυνάστη. Συχνά τους προεστούς τους λένε και με την τουρκική τους ονομασία, κοτζαμπάσηδες.

Φαναριώτες

Υπήρχαν και κάμποσοι Ρωμηοί που κατόρθωναν να πάρουν σπουδαία αξιώματα και να αναλάβουν σημαντικές θέσεις: να γίνουν ηγεμόνες είτε της Μολδαβίας, είτε της Βλαχίας, με πολλές μεγάλες εξουσίες, ή να γίνουν Μεγάλοι Διερμηνείς και Διερμηνείς του Στόλου, θέσεις που τους επέτρεπαν να επηρεάζουν κάπως μερικά πράγματα.

Ολους αυτούς τους έλεγαν συχνά Φαναριώτες. Οι Φαναριώτες ήταν πλούσιοι και ισχυροί. Αλλά βρισκόνταν κι αυτοί διαρκώς στο έλεος του Σουλτάνου.

Πατριάρχης

Οι Οθωμανοί, προκειμένου να οργανώσουν πιο αποτελεσματικά τη διοίκηση του βυζαντινού κό-

σμου που σταδιακά κατακτούσαν, δεν παραχώρησαν μόνο θρησκευτική ελευθερία σε όσους πίστευαν στη Βίβλο -δηλαδή τους Εβραίους, τους Αρμενίους και τους Ελληνορθόδοξους- αλλά τους έδωσαν και το δικαίωμα να ορίζουν τους θρησκευτικούς τους ηγέτες.

Αυτή ήταν μια συμφωνία που κλείστηκε αμέσως μετά την Αλωση της Κωνσταντινουπόλεως. Εξασφάλισαν το δικαίωμα των χριστιανών να διατηρούν την πίστη τους. Καθώς δε ο προφήτης Μωάμεθ είχε ορίσει πως στην εξουσία του θρησκευτικού αρχηγού ανήκουν τα της θρησκείας, της δικαιοσύνης και της παιδείας.

Οι Ρωμηοί λοιπόν δεν έζησαν ως μάζα άμορφη. Η ζωή τους είχε ένα πλαίσιο, την Ορθοδοξία. Επί πλέον μιλούσαν τη δική τους γλώσσα και μπορούσαν να τη διδάσκονται, ενώ σε πολλά ακολουθούσαν το δικό τους εθιμικό δίκαιο.

Ως κεφαλές τους είχαν τον Πατριάρχη, τους προύχοντες, τους οπλαρχηγούς, τους Φαναριώτες - πρόσωπα που παρεμβάλλονταν ανάμεσα στον μικρό κοσμάκη και στην τουρκική εξουσία, με την οποία παζάρευαν ή και συνεργάζονταν περιστασιακά, χωρίς όμως να μεταπηδήσουν προς το μέρος της. Ρωμηοί έμεναν μέχρι τον θάνατό τους.

Ο έντιμος πολίτης τιμάει,
αλλά δεν κολακεύει.

Αριστοτέλης

ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Τώρα εδώ καλά θα ήταν να πούμε πως τον ίδιο καιρό που ίδρυε ο Καποδίστριας την Εταιρεία των Φίλων των Μουσών (1814), τρεις Ρωμηοί στην Οδησό -ο Σκουφάς, ο Τσακάλωφ και ο Αναγνωστόπουλος- ίδρυσαν μια άλλη Εταιρεία, που ονόμαζαν Φιλική. Η Φιλική Εταιρεία ήταν μυστική γιατί είχε ως σκοπό την επανάσταση για την απελευθέρωση του Γένους- ιδέα πολύ υψηλή μεν αλλά και λιγάκι κωμική, άμα σκεφτείς πόσο μικροί ήταν εκείνοι οι τρεις άσημοι και ούτε καν πετυχημένοι έμποροι που στοχάστηκαν να τα βάλουν με την αχανή Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Τώρα, στη μεν Εταιρεία των Φίλων των Μουσών, ο καθένας μπορούσε να ζητήσει από τους γνωστούς του να εγγραφούν για να συνδράμουν αυτούς τους φτωχούς Έλληνες που διψούσαν για μόρφωση, αλλά η Φιλική Εταιρεία αποτεινόταν μόνον σε πρόσωπα διαλεγμένα με προσοχή για τη χρησιμότητά τους στον Αγώνα και ακόμη περισσότερο, για την εξεμύθειά τους.

Οι Ρωμηοί πνευματικά και οικονομικά είχαν γίνει ένα ιδιαίτερο ζωντανό στοιχείο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και όχι μόνον. Ήταν έμποροι και ναυτικοί, είχαν δημιουργήσει ανθηρές παροικίες στη Νότιο Ρωσία, στη Βιέννη, σε πολλές γερμανικές πόλεις, στο Λονδίνο, στη Μασσαλία.

Πολλοί είχαν αποκτήσει σημαντική οικονομική επιφάνεια. Μια καλύτερη τύχη άξιζε στο Γένος των Γραικών, μια πατρίδα, ένας τόπος δικός τους ...

Ναι, αλλά πώς;

Ενας ήταν ο φαναριώτικος τρόπος - να περιμένουν υπομένοντας και επιμένοντας, ελισσόμενοι και υποσκάπτοντες, μέχρι που οι Οθωμανοί θα κατέρρεαν από μόνοι τους και το ελληνικό στοιχείο θα κυριαρχούσε. Ο άλλος τρόπος ήταν αυτός που επεχείρησε ο Καποδίστριας: διά της διπλωματικής οδού και με τη βοήθεια της Ρωσίας, ανεξαρτησία υπό την

επικυριαρχία του Σουλτάνου και τέλος πλήρης ανεξαρτησία.

Υπήρχε κι ένας τρίτος τρόπος: ο ανοιχτός πόλεμος, η ένοπλη Επανάσταση. Αυτών τον είχαν δοκιμάσει πολλές φορές οι Έλληνες.

Ο Αρχηγός των Φιλικών

Οι Υψηλάντηδες ήταν παλαιά φαναριώτικη οικογένεια, η οποία είχε καταφύγει στη Ρωσία. Ο Αλέξανδρος είχε τον τίτλο του Ρώσου πρίγκηπα, ήταν στρατηγός του ρωσικού στρατού, είχε χάσει τον ένα του βραχίονα πολεμώντας γενναία στη μάχη της Λειψίας και ήταν υπασπιστής του Τσάρου. Ήταν ανδρείος και ιδεολόγος, μεγαλόψυχος και ευσυγκίνητος, τίμιος και γενναιοδωρός. Είχε την αίγλη που χρειαζόταν για να αναλάβει τη θέση του αρχηγού μιας τέτοιας οργάνωσης και την αγάπη του Τσάρου.

Αλλά γιατί; Γιατί αποφασίστηκε ν' αρχίσει η Επανάσταση σε μια χρονική συγκυρία ολοφάνερα αντίξοη; Ίσως επειδή ο Αλή πασάς των Ιωαννίνων είχε έρθει σε ρήξη με την Πύλη.

Το επαναστατικό πνεύμα της Γαλλίας, που είχε αιματοκυλήσει την Ευρώπη, έπρεπε να καταπνιγεί μια και καλή. Στη Γερμανία και στην Ιταλία κυρίως, αλλά και αλλού, οι λαοί είχαν αρχίσει να τρέφουν πόθους εθνικής ενοποίησης.

Έτσι λοιπόν οι δυο αυτοί μεγάλοι ευρωπαϊκοί λαοί αποκτούσαν συνείδηση της εθνικής τους ταυτότητας και ζητούσαν να ενωθούν οι όμοιοι με τους ομοίους τους. Σ' αυτό, τους εμπόδιζαν το σύστημα Μέττερνιχ, που συνέχιζε να συντηρεί απολυταρχίες στα μικρά γερμανικά και ιταλικά κρατίδια. Σ' αυτήν του την πολιτική ο Μέττερνιχ είχε ισχυρό αντίπαλο τον υπουργό του τσάρου Αλέξανδρου, τον Καποδίστρια.

Και εκείνη ακριβώς την τελείως ακατάλληλη στιγμή, έλαβε ο τσάρος Αλέξανδρος Α' τις επιστολές του Υψηλάντη και του Μιχαήλ Σούτσου, που του ανακοίνωναν πως και γιατί είχαν πάρει τα όπλα και του ζητούσαν υποστήριξη, προκειμένου να απελευθερωθούν οι Έλληνες «από τον βδελυρόν ζυγόν».

Ο Τσάρος οργίστηκε. Ο Υψηλάντης είχε προδώσει την εμπιστοσύνη και την αγάπη του! Τώρα τον εξέθετε, αυτόν, τον Τσάρο, στα μάτια της Ευρώπης!

Ο Καποδίστριας, στα 1821, έλεγε στους εκπροσώπους της Ευρώπης, συγκεντρωμένους στο Λαυμαχ, ότι έπρεπε να αναρωτηθούν: Είναι δυνατόν να ζήσουν δίπλα δίπλα και αρμονικά η Οθωμανική Αυτοκρατορία και η Ευρώπη, εάν πρώτα οι Τούρκοι δεν εγγυηθούν ότι τη χριστιανική θρησκεία θα τη θεωρούν απαραβίαστο δικαίωμα των πολιτών τους.

ΕΧΕΙ ΔΟΘΕΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΣΗΜΕΡΑ, ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ;

Δίπλα στον πρίγκηπα όμως ήρθε και στάθηκε ο Γιωργάκης Ολύμπιος, οπλαρχηγός με μεγάλη πείρα και σθένος, καθώς και μερικοί άλλοι εμπειροπόλεμοι καπεταναίοι, από διάφορα μέρη. Ακόμη κι απ' την Πελοπόννησο ήρθε ο Γιάννης Κολοκοτρώνης με το Σώμα του. Στον στρατό του Υψηλάντη είχαν προστρέξει εθελοντικά 300 νέοι -παιδιά σχεδόν-, μαθητές και φοιτητές, αγύμναστοι οι περισσότεροι, αλλά ενθουσιώδεις. Το Σώμα αυτό έλαβε το όνομα Ιερός Λόχος.

Τη μάχη της 6ης/7ης Ιουνίου 1821, το Δραγατσάνι. Οι Τούρκοι κατέκοψαν τα δυο αυτά τμήματα. Ο υπόλοιπος στρατός, βλέποντας την αποτυχία, διαλύθηκε. Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης μαζί με δυο αδέρφια του κατέφυγαν σε αυστριακό έδαφος, όπου κρατήθηκαν στο φρούριο Μούνκατς. Από εκεί ο Αλέξανδρος δεν βγήκε παρά μόνο για να πεθάνει.

Έτσι η Επανάσταση, που στο μεταξύ ξεσπούσε απ' τη Μακεδονία μέχρι τη Μάνη και τα Νησιά του Αιγαίου, έμενε ακέφαλη.

Δραγατσάνι, Γραβιά, Βαλτσέτσι, Αλαμάνο, Βασιλικά, Ερεσσός, Τρίπολη, Νάουσα, Χίος, Δερβενάκια, Μεσολόγγι.

Πενήντα και πλέον χιλιάδες ο τουρκικός στρατός, τα πλούτη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, το μεγάλο της ναυτικό, το ελεύθερο να σφάζουν κατά δεκάδες χιλιάδες αμάχους και να τους εξανδραποδίζουν – αυτά από τη μια. Και από την άλλη, 500 παλληκάρια εδώ, 300 εκεί, αριθμοί μικρότατοι και ως μέσο, μοναχά οι μικρές ή έστω κάπως μεγαλύτερες, αλλά πάντως πενιχρές εμπρός στα Ταμεία του Σουλτάνου, ατομικές περιουσίες των Ρωμηών και οι δωρεές φιλελλήνων.

Είναι σπάνιες τέτοιες ώρες –σπάνιότατες στην παγκόσμια ιστορία- και σε θαμπώνουν με την λάμψη τους. Η επανάσταση είχε χάσει τον αρχηγό της, τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, πριν καλά καλά ξεσπάσει στην Πελοπόννησο.

Δημιουργήθηκε έτσι ένα κενό ηγεσίας.

Ήταν λοιπόν φυσικό οι προύχοντες και η Εκκλησία να δραστηριοποιηθούν για να παίξουν ηγετικό ρόλο τώρα, με την Επανάσταση.

Ετσι, στην Πελοπόννησο, με τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες, μερικοί πρόκριτοι και αρχιερείς συγκεντρώθηκαν στη Μονή Καλτεζών, κοντά στο Βαλτέτσι και ονόμασαν τον εαυτό τους Γερουσία της Πελοποννήσου.

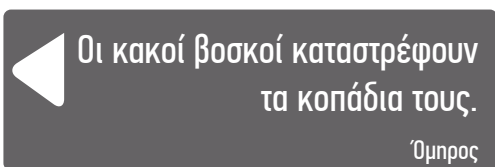
Το σύστημα δεν έστεκε καλά γιατί δεν είχαν κανονικό είδος νομιμοποίησης, ήταν προύχοντες και κληρικοί που στην ουσία εκπροσωπούσαν τους μέχρι τότε ισχυρούς, κι ούτε καν όλους, ήταν δυνάμεις που είχαν μοιραστεί, τρόπον τινά, την εξουσία με τους Τούρκους, ενώ ολόένα διαμορφωνόταν μια τάξη πολεμιστών, οι στρατιωτικοί, που δεν ήταν πια εξαρτημένοι από τον τοπικό προύχοντα.

Ετσι άρχισε η αντίθεση πολιτικών και στρατιωτικών.

Προς την πλευρά των πολιτικών έκλιναν εκείνοι που ένοιωθαν να απειλούνται τα παλαιά ερείσματα της δύναμής τους. Οι οπλαρχηγοί, από την άλλη, ζητούσαν μερίδιο εξουσίας στη νέα κατάσταση την οποία διαμόρφωναν οι ίδιοι με το σπαθί τους.

Το χάσμα ανάμεσα σε πολιτικούς και στρατιωτικούς το φανέρωσε η άφιξη του Δημ. Υψηλάντη.

Σταλμένος από τον αδερφό του, τον Αλέξανδρο, ως «πληρεξούσιος του γενικού επιτρόπου της Αρχής» έφθασε –μαζί με τον Φιλικό Παναγιώτη Αναγνωστόπουλο- μετά από μακρύ ταξίδι στην Πελοπόννησο τον Ιούνιο του 1821, φέρνοντας μαζί του τη σημαία της Φιλικής Εταιρείας.

Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος

Ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος. Τριάντα χρονών τότε τον είδαμε επισκέπτη στο στρατόπεδο του Υψηλάντη στην Τρίπολη.

Ο Μαυροκορδάτος ήταν από σπουδαία φαναριώτικη οικογένεια. Άνθρωπος θετικός και δραστήριος, είχε μεν σπουδάσει στην Ευρώπη, αλλά πείρα που είχε αποκτήσει κοντά στον θείο του Ιωάννη Καρατζά, όσο εκείνος ήταν Ηγεμών της Βλαχίας.

Η πολιτεία του Μαυροκορδάτου στο εξής φανερώνει πόσα πολλά είχε μάθει από τα οθωμανικά συστήματα ελιγμών και αναρριχήσεως.

Το ίδιο έγινε και με τον Θεόδωρο Νέγρη. Ήταν κι αυτός Φαναριώτης. Φιλικός, που εν τούτοις είχε διαφωνήσει με την Εταιρεία και έτσι όχι μόνον δεν είχε χάσει την εύνοια του Σουλτάνου, αλλά είχε διοριστεί πριν από λίγο γραμματέας της τουρκικής πρεσβείας στο Παρίσι. Πηγαίνοντας όμως για να αναλάβει τα καθήκοντά του εκεί, άλλαξε πάλι στρατόπεδο

και αποβίβαστηκε για να λάβει μέρος στον Αγώνα.

Ο Υψηλάντης δέχτηκε και τους δύο με ειλικρινή συμπάθεια και τους ανέθεσε την οργάνωση της Στερεάς Ελλάδας. Ο Μαυροκορδάτος ανέλαβε τη Δυτική Στερεά και ο Νέγρης την Ανατολική.

Με πολύ γρήγορες κινήσεις ο Μαυροκορδάτος κατόρθωσε να υποσκελίσει τον Υψηλάντη: Συνεταίριστηκε τους πολιτικούς με σκοπό να υποβαθμίσει την Εθνική Συνέλευση που είχε συγκαλέσει ο Υψηλάντης και να την μετατρέψει σε Πελοποννησιακή, πράγμα που επέτυχε. Έτσι το ανύπαρκτο ακόμη κράτος απέκτησε τρεις διαφορετικές κυβερνήσεις, μία στη Δυτική Στερεά, μία στην Ανατολική και μία στην Πελοπόννησο, ο δε Μαυροκορδάτος κι ο Νέγρης έγιναν ίσα κι όμοια με τον εκπρόσωπο της Φιλικής Εταιρείας, τον Υψηλάντη!

Ιδέες όπως ότι «αυτές μας απελευθέρωσαν» ή «τους οφείλουμε την ανεξαρτησία μας» ή «προς αυτές πάντα στραφήκαμε για βοήθεια και προστασία» είναι αβάσιμες, όπως θα συνειδητοποιήσεις αν σταθείς μια στιγμή να σκεφτείς αυτά που είπαμε παραπάνω, κι άλλα πολλά, που σίγουρα ήδη ξέρεις από την Ιστορία μας και την Ιστορία άλλων κρατών.

Φιλέλληνες υπάρχουν πολλοί και τους χρωστούμε πολλά. Μιλάμε όπως για άτομα. Αυτά μπορεί να θυσιάσουν και χρήματα και χρόνο και τη ζωή τους ακόμη για τη δική μας πατρίδα – και πολλοί το έχουν πράγματι κάμει.

Ενώ η Ελληνική Επανάσταση μόλις που κρατιόταν, στη μεν Πελοπόννησο χάρις στην ακατάβλητη μαχητικότητα του Κολοκοτρώνη, στη δε Στερεά χάρις στη στρατηγική του Καραϊσκάκη, η φαγωμάρα στην πολιτική συνεχιζόταν. Προκλήθηκαν νέες εντάσεις, τα πράγματα έφθασαν πάλι στο χείλος του αλληλοσπαραγμού και η Διοικητική Επιτροπή συγκάλεσε πάλι Εθνοσυνέλευση στην Τροιζήνα.

Σ' όλη την Πελοπόννησο, τη Στερεά και τα περισσότερα νησιά βασίλευε αγριότητα, δυστυχία, πείνα, σπαραγμός: ελεύθερος δεν απόμεινε πια παρά ελάχιστος τόπος κι αυτόν τον λυμαινόνταν άνομοι οπλαρχηγοί σαν τον Γρίβα, που έχοντας καταλάβει το ένα φρούριο στο Ναύπλιο βομβάρδιζε από εκεί το άλλο, επίσης ελληνικό. Κι απάνω σ' αυτό το χείλος του γκρεμού όπου βρισκόταν η Επανάσταση, οι αντιπρόσωποι του Έθνους, στριμωγμένοι στην Τροιζήνα, συζητούσαν ώρες ατελείωτες και μέρες ολόκληρες για θεωρίες περί πολιτεύματος, για δικαιώματα και ελευθερίες, συνεχίζοντας ολόένα τη λυσσαλέα τους μάχη για την εξουσία.

Μέσα σε λιγότερο από έξι μήνες, ο Φαναριώτης που παρακαλούσε τον Υψηλάντη να τον δεχθεί ως συμπολεμιστή, είχε βρεθεί στην κορυφή. Η ταχύτητα και η αποτελεσματικότητά του είναι πράγματι εντυπωσιακή, όπως επίσης και η έλλειψη αναστολών, άμα σκεφτείς πως ούτε χρήμα ούτε αίμα ούτε τίποτα άλλο δεν είχε προσφέρει στον Αγώνα.

Οπωσδήποτε πρόσκαιρος πρόεδρος της Α' Εθνικής Συνέλευσης εξελέγη αυτός. Όχι ένας από τους σπουδαιότερους πολέμαρχους που εξασφάλισαν τις νίκες, όχι ένας απ' τους πατριώτες προκρίτους που θυσιάζαν περιουσίες, όχι ο εκπρόσωπος των Φιλικών, αλλά αυτός, ο Μαυροκορδάτος.

Ακολουθώντας τη Συνέλευση ψήφισε το «προσωρινόν Πολίτευμα της Ελλάδος» που συνηθίζουμε να το λέμε Σύνταγμα της Επιδάουρου.

Τι πολίτευμα νομίζεις πως θα έπρεπε να έχει η Ελλάδα στα 1822; Βεβαίως αυτό που επιθυμούσαν οι μαχόμενοι Έλληνες. Αλλοίμονο αν έδιναν τη ζωή τους και τη ζωή των παιδιών τους για να αποκτήσουν ένα πολίτευμα που δεν ήθελαν.

ΜΠΟΡΟΥΜΕ, ΛΕΣ, ΝΑ ΣΥΝΑΓΑΓΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ –ΘΟΛΑ ΚΑΙ ΑΟΡΙΣΤΑ ΙΣΩΣ- ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ ΤΟΤΕ;

Έχουμε λοιπόν από τη μια το μεγάλο πλήθος του ελληνικού κόσμου που ονειρεύεται να ξαναδεί τον Αυτοκράτορά του, κι από την άλλη τη μικρή

μερίδα των προκρίτων και μερικών οπλαρχηγών, που γλυκαίνεται στην ιδέα ότι, ακόμη κι αν έρθει Αυτοκράτωρ, Βασιλιάς, Μονάρχης οποιασδήποτε μορφής, εκείνοι θα μπορούν βασιζόμενοι στο Προσωρινόν Πολίτευμα να ροκανίζουν τις εξουσίες του για να διατηρούν την προνομιακή τους θέση.

Πολύ σύντομα αυτή η μερίδα ονομάστηκε ολιγαρχική και ορθώς.

Η Εθνοσυνέλευση στην Επιδάουρο είχε δημιουργήσει προβλήματα. Έτσι αποφασίστηκε μια δεύτερη Εθνοσυνέλευση, στο Άστρος, το 1823. Εκεί, αντί να γαληνέψουν τα πάθη, συδαιούστηκαν: Με Πρόεδρο τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, η Εθνοσυνέλευση κατήργησε τις τοπικές κυβερνήσεις Πελοποννήσου και Στερεάς, αλλά κατήργησε και τον Αρχιστράτηγο, που ήταν ο Κολοκοτρώνης. Τη στρατιωτική διοίκηση την ανέθεσε τώρα σε μια τριμελή επιτροπή – έναν Πελοποννήσιο, έναν Στερεοελλαδίτη και έναν Νησιώτη.

Χρειάστηκαν δηλαδή δύο Εθνοσυνελεύσεις και η συνεργασία πολλών σπουδαίων εγκεφάλων για να καταργήσουν το θαύμα του 1821 και '22,

Είναι περίεργο ότι ακολούθησαν διαιρέσεις, εξυφάνθηκαν δολοπλοκίες, φούντωσαν οι φιλοδοξίες, η αρπακτικότητα σήκωσε κεφάλι, και άρχισαν οι ένοπλες συγκρούσεις; Το 1824 η επαναστατημένη χώρα κατάντησε να έχει δύο κυβερνήσεις, μία στην Τρίπολη με τον Κολοκοτρώνη αρχηγό και μία στο Κρανίδι με αρχηγό τον Υδραίο Γεώργιο Κουντουριώτη, έτοιμες να αλληλοσπαραχθούν. Μετά, τον Οκτώβριο του 1824, οι πρόκριτοι της Πελοποννήσου κακοφανίστηκαν επειδή όλες τις θέσεις στο Εκτελεστικό τις πήραν Στερεοελλαδίτες και Νησιώτες, οπότε άρχισαν δεύτερο εμφύλιο πόλεμο, με σύμμαχό τους τώρα τον παλαιό εχθρό τους, τον Κολοκοτρώνη. Μετά ο Κωλέττης, οπλαρχηγός της Στερεάς, πήρε με το μέρος του τον Γκούρα και τον Καραϊσκάκη και εισέβαλαν στην Πελοπόννησο, τσάκισαν του Πελοποννησίους, σκότωσαν τον γιο του Κολοκοτρώνη και γαμπρό της Μπουμπουλίνας, ενώ τον ίδιο τον έπιασαν και συντροφιά με καμιά εικοσαριά προκρίτους, τον έκλεισαν φυλακή, στην Ύδρα.

Στην Ανατολική Ελλάδα, οι πολιτικοί – που θεωρούσαν τον Οδυσσέα Ανδρούτσο ορκισμένο φίλο του Κολοκοτρώνη και άρα εχθρό τους – απήγγειλαν εναντίον του τη θανάσιμη κατηγορία της συνεργασίας με τους Τούρκους. Μ' αυτή την ασπιολογία, έστειλαν εναντίον του τον Γκούρα, που συνέλαβε τον Ανδρούτσο, τον φυλάκισε στην Ακρόπολη, τον βασάνισε, τον κρέμασε και μετά έριξε το σώμα του στον βράχο, κάτω απ' τον Ναό της Απέρου Νίκης. Αυτά όλα γίνονταν ενώ στο Λονδίνο οι άνθρωποι του Μαυροκορδάτου ως εκπόσωποι των Ελλήνων διαπραγματεύονταν το πρώτο δάνειο της Ανεξαρτησίας.

A) Οι Άγγλοι – διπλός στόχος

Σε πολύ χοντρές γραμμές θα λέγαμε πως η Ελληνική Επανάσταση δημιουργούσε στην Αγγλία ένα δύσκολο πρόβλημα. Αν βοηθούσε σθεναρά να ιδρυθεί ελληνικό κράτος, θα αδυνατίζε την Οθωμανική Αυτοκρατορία, την οποία θεωρούσε ακρογωνιαίο λίθο της ισχύος της στην Ανατολική Μεσόγειο και τον δρόμο προς την Ινδία. Αν πάλι δεν βοηθούσε καθόλου τους Έλληνες, θα άφηνε το πεδίο ελεύθερο στους Ρώσους, που έτσι κι αλλιώς βρίσκονταν σε πρόνομιόχο θέση ως παραδοσιακοί και ανεγνωρισμένοι προστάτες των χριστιανών μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

B) Ο Μέττερνιχ

Ο Μεττερνιχ εξακολουθούσε να επιθυμεί να διατηρηθεί η Οθωμανική Αυτοκρατορία άθικτη.

Γ) Οι Γάλλοι

Από την άλλη μεριά, οι Γάλλοι είχαν αρχίσει να διαβλέπουν οφέλη αν καλλιέργουσαν τη συμπάθεια των Ελλήνων. Θα αποκτούσαν ένα ακόμη έρεισμα στην Ανατολική Μεσόγειο, μετά την Αίγυπτο του Μεχμέτ Αλή.

Ιδεολογία

Ιδεολογία είναι μια οργανωμένη συλλογή ιδεών. Η λέξη χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον Κόμη Antoine Destutt de Tracy στα τέλη του 18ου αιώνα για να ορίσει μια «επιστήμη των ιδεών». Ως ιδεολογία μπορεί να θεωρηθεί ένα συνολικό όραμα, ένας τρόπος αντιμετώπισης των πραγμάτων (σύγκριση με κοσμοθεωρία), στην κοινή λογική και σύμφωνα με διάφορες φιλοσοφικές τάσεις (συμπεριλαμβανομένων των πολιτικών ιδεολογιών), ή ένα σύνολο ιδεών που προτείνει μια κοινωνική τάξη για όλη την κοινωνία. Ο βασικός στόχος μιας ιδεολογίας είναι να φέρει αλλαγή στην κοινωνία μέσω μιας ρυθμιστικής διαδικασίας (πώς θα έπρεπε να είναι ο κόσμος). Οι ιδεολογίες έχουν την τάση να περιλαμβάνουν αφηρημένες έννοιες προς εφαρμογή στον πραγματικό κόσμο και για τον λόγο αυτό συναντώνται πολύ συχνά στο πεδίο της πολιτικής.

Η ιδεολογία στην καθημερινή κοινωνία

Σε δημόσιες συζητήσεις κάποιες ιδέες τίθενται πιο συχνά από άλλες. Συχνά, διαφορετικά άτομα σε διαφορετικούς χώρους παρουσιάζουν εντυπωσιακά κοινό τρόπο σκέψης. Για τους κοινωνικούς επιστήμονες, μια εξήγηση για αυτές τις περιπτώσεις ομοφωνίας είναι η ύπαρξη ιδεολογίας. Κάθε κοινωνία έχει μια ιδεολογία η οποία αποτελεί τη βάση

της «κοινής γνώμης» ή της κοινής λογικής, μια βάση που συνήθως παραμένει αόρατη στα περισσότερα μέλη της κοινωνίας. Αυτή η επικρατούσα ιδεολογία θεωρείται «ουδέτερη» και περιλαμβάνει θεωρίες που κατά κανόνα δεν δέχονται αμφισβήτηση. Εν τω μεταξύ, όλες οι άλλες ιδεολογίες που διαφέρουν

φιλοσοφία είναι ένας τρόπος να ζήσει τη ζωή του κάποιος, ενώ η ιδεολογία είναι ένας σχεδόν ιδανικός τρόπος ζωής για όλη την κοινωνία. Κάποιοι θεωρούν ότι η ιδεολογία έχει θετικά χαρακτηριστικά, όπως η δύναμη και ο ζήλος, ή αρνητικά στοιχεία, όπως υπερβολική βεβαιότητα και μεγάλη δυσκαμψία.

Δεν υπάρχει πατριωτισμός χωρίς κοινωνική δικαιοσύνη, ούτε κοινωνική δικαιοσύνη χωρίς πατριωτισμό

Υπάρχουν πολλοί που θεωρούν τον εαυτό τους υπέρμαχο της κοινωνικής δικαιοσύνης, αλλά δεν πιστεύουν στα σύνορα, σε πατρίδες και από την άλλη κάποιοι που δηλώνουν πατριώτες αλλά δεν έχουν πρόβλημα με το ξεπούλημα βασικών υποδομών.

Ούτε οι πρώτοι που ηρεσιεύουν τα ίδια με τις πολυεθνικές στην ουσία παρά τις φαντασιώσεις τους είναι κοινωνικοί αγωνιστές, ούτε οι δεύτεροι πατριώτες.

Ο πραγματικός πατριώτης είναι κοινωνικός αγωνιστής και το αντίστροφο. Ο πραγματικός πατριώτης θέλει το λαό κυριάρχο στο σπίτι, στην πατρίδα του και να ελέγχει τον πλούτο του. Ο πραγματικός κοινωνικός αγωνιστής θέλει όλοι οι λαοί να έχουν σπίτια, δηλαδή πατρίδες.

Μελίνα Κονταξή

από την επικρατούσα θεωρούνται ριζοσπαστικές, ανεξάρτητα από το περιεχόμενο του πραγματικού τους οράματος. Ο φιλόσοφος Μισέλ Φουκώ έγραψε για την έννοια της φαινομενικής ιδεολογικής ουδετερότητας. Η ιδεολογία διαφέρει από τη φιλοσοφία ως προς το εξής: η

Οργανώσεις που αγωνίζονται να αποκτήσουν εξουσία προσπαθούν να επηρεάσουν την ιδεολογία μιας κοινωνίας, με στόχο να τη φέρουν πιο κοντά σε αυτό που τη θέλουν να γίνει. Πολιτικές οργανώσεις (συμπεριλαμβανομένων των κυβερνήσεων) και άλλες ομάδες (π.χ. ομά-

Πρέπει αυτοί που κυβερνάνε να μιμούνται τους ηθοποιούς που προσθέτουν στην παράσταση το δικό τους πάθος, τη δική τους ηθοποιία και σφραγίδα, ακούνε όμως και τον υποβόλεα.

Έτσι και οι Κυβερνήτες δεν πρέπει να ξεπερνάνε τα όρια της εξουσίας που τους δίνεται.

Πλούταρχος

δες λόμπι) προσπαθούν να επηρεάσουν ανθρώπους προωθώντας τις απόψεις τους.

Όταν τα περισσότερα μέλη μιας κοινωνίας σκέφτονται με τον ίδιο τρόπο για κάποια θέματα, ή και ακόμη ξεχνούν ότι υπάρχουν εναλλακτικές απόψεις στο κατεστημένο, τότε πρόκειται για ηγεμονία, για την οποία έγραψε ο φιλόσοφος Αντόνιο Γκράμσι. Οι σύγχρονοι γλωσσολόγοι μελετούν τον μηχανισμό της εννοιολογικής μεταφοράς, με τον οποίο θεωρούν ότι είναι πιθανό να μεταδίδεται αυτή η «κοινή σκέψη».

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΣΚΟΥΛΑ 2 ΡΕΘΥΜΝΟ, ΤΗΛ: 2831035042, ΦΑΞ: 2831023392,
E-MAIL: k.kainotomia@gmail.com SITE: www.koinonikikainotomia.gr
FACEBOOK: Κοινωνική Καινοτομία <https://www.facebook.com/k.kainotomia/>.

Η έκδοση της εφημερίδας «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» δίνει το χρονικό περιθώριο στους αναγνώστες της, να στείλουν τις κοινωνικές καινοτόμες προτάσεις τους, στην εφημερίδα στο φαξ 2831023392 ή στο e-mail: k.kainotomia@gmail.com

Οι προτάσεις αυτές θα παρουσιάζονται είτε ως άρθρο, είτε ως μέρος των διαλόγων, στα επόμενα φύλλα.

Για τον σκοπό αυτό σε κάθε έκδοση, θα αναγράφονται τα θέματα που θα συζητηθούν στην επόμενη έκδοση της 31/7/2017. Τα θέματα αυτά είναι:

1. ΚΟΙΝΩΝΙΑ	ΚΙΝΗΤΡΑ ΓΙΑ ΔΡΑΣΕΙΣ
2. ΚΡΑΤΟΣ	ΚΡΑΤΗ ΜΕ ΟΡΑΜΑ
3. ΑΓΟΡΑ	Η ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
4. ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟ	ΘΕΣΜΟΣ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ
5. ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ	ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
6. ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ:	>> >>
7. ΚΑΙΝΟΤΟΜΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ:	>> >>
8. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ:	>> >>

Η εφημερίδα «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» κυκλοφορεί σε συγκεκριμένα σημεία πώλησης στην ΚΡΗΤΗ. Τα σημεία αυτά αναγράφονται στην ιστοσελίδα. www.koinonikikainotomia.gr, στην οποία αναρτώνται αναλυτικά όλες οι εκδόσεις της εφημερίδας

Το αντίτιμο για την εφημερίδα είναι προαιρετικό. Στα σημεία πώλησης οι εφημερίδες διατίθενται σε ιδιαίτερο σταντ πάνω στο οποίο υπάρχει «κουμπάρας» στον οποίο ο αναγνώστης προαιρετικά εισφέρει την οικονομική βοήθεια του, για την συνέχιση της έκδοσης της εφημερίδας. Η οικονομική διαχείριση της εφημερίδας δημοσιεύεται σε κάθε έκδοση όπως παρακάτω.

1. ΔΑΠΑΝΕΣ: ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ 7.950 € - ΔΙΑΝΟΜΗΣ..... - ΙΔΡΥΣΗΣ: 1.716 € - ΛΟΙΠΑ.....
2. ΕΣΟΔΑ: ΙΔΡΥΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ 1.800 € - ΚΟΥΜΠΑΡΑ: 7.900 €
3. Εισφορές εκτός από τους κουμπάρδες δεν γίνονται δεκτές.

Την εφημερίδα διαχειρίζεται η Μη Κερδοσκοπική εταιρεία «Κοινωνική ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ» με έδρα Σκουλά 2, Ρέθυμνο, τηλ 2831035042, φαξ 2831023392. Υπεύθυνος: κ. Δημήτρης Ηλιάκης, e-mail: demeliakis@gmail.com, τηλ: 6974322338, facebook: Κοινωνική Καινοτομία, <https://www.facebook.com/k.kainotomia/>.

ΣΗΜΕΙΑ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΕΝΤΥΠΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΝΟΜΟΣ ΧΑΝΙΩΝ

- Καστέλι Κισσάμου, περίπτερο έναντι 1ου Γυμνασίου κ. Γεώργιος Τσουρουανάκης τηλ. 6972289878
- Χανιά, καφετέρια ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ οδός: Χατζ. Νταλιάνη 40. κ Σπύρος Ανδρουλάκης, τηλ 6973350988
- Χανιά Πολυχώρος ΜΕΓΑΛΟ οδός: Γρηγορίου Ε' 69. τηλ 2821072352
- Παλαιχώρα καφετέρια ΚΟΚΟΝΑΤ κ. Αντώνης Σεργιντάνης τηλ. 6971655429
- Κάντανος, Σταθμός ΚΤΕΛ
- Βρύσες Αποκορώνου καφετέρια LA LUNA κ. Γιάννης Κασαπάκης τηλ 2825051500
- ΚΤΕΛ Χανίων - Καστελλίου - Παλαιχώρας - Βρυσών

ΝΟΜΟΣ ΡΕΘΥΜΝΟΥ

- Ρέθυμνο: Κέντρο Τύπου Μοάτσου. κ. Χαρίση Ελευθερία τηλ. 2831025935
- Ρέθυμνο: Βιβλίο Τύπος, Ηγουμένου Γαβριήλ 137
- Ρέθυμνο: Cul de sac, κ. Χαμογιωργάκης (Πλατεία Τίτου Πετυχάκη - Πλάτανος)
- Ανώγεια super market ΑΡΙΑΔΗΝΗ κ. Τάσος Σταυρακάκης
- Πέραμα, καφετέρια REVANS, τηλ 2834023319
- Σπήλι, super market, Σταύρος Μπριλάκης
- ΚΤΕΛ Ρεθύμνου

ΝΟΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

- Ηράκλειο Δισκοπολεία Αεράκης τηλ. 6980976609 (Πλατεία Κοραή)
- Ηράκλειο Κέντρο Τύπου κ. Βαγγελιώ Κουτάντου τηλ. 2810231090
- Μοίρες - ΚΤΕΛ Ηρακλείου
- Βιάννος καφέ ΑΔΑΜΑΚΗΣ κ. Ειρήνη κ υιός Πετράκης τηλ 2895022249
- ΚΤΕΛ Χανίων - Ρεθύμνου, Ηρακλείου - Λασιθίου

ΝΟΜΟΣ ΛΑΣΙΘΙΟΥ

- Ιεράπετρα - ΚΤΕΛ Λασιθίου
- Άγιος Νικόλαος καφετέρια Αστέρια λιμάνι Αγίου Νικολάου κ. Μιχάλης Σγουρός τηλ. 6944714853
- Άγιος Νικόλαος - ΚΤΕΛ Αγίου Νικολάου
- Σητεία καφετέρια ΚΑΦΕ, οδός Καραμανλή Λιμάνι κ. Κοτζαμποξάκης τηλ 6975779052, 2843025131
- Σητεία - ΚΤΕΛ Λασιθίου